

ПАТОТ
КОИ
Христа

ПАТОТ КОН ХРИСТА
Елена Вајт

Наслов на оригиналот:
STEPS TO CHRIST
by Ellen G. White

Превод и лектура:
проф. Никола Тасевски

Дизајн и форматирање:
Лазар Томовски

Уредник:
Михајло Гурев

Издава:

АИК „Знаци на времето“
ул. Влае бр. 42, Скопје

Печати:
Еуро дрим, Индустриска зона бб,
Нова Пазова, Србија

Скопје, 2020

Тираж: 5000

www.znacinavremeto.mk

ЕЛЕНА ВАЈТ

ПАТОТ
КОН

Христа

Осмо издание на македонски јазик

1

Божјата Љубов

КОН ЧОВЕКОТ

Природата и откровението ни сведочат за Божјата љубов. Нашиот небесен Отец е извор на животот, на мудроста и радоста. Погледнете ги чудесата и убавините на природата! Помислете на нивната прекрасна приспособеност кон потребите и среќата, не само на човекот, туку и на сите живи суштества! Сончевата светлина и дождот, кои ја оживуваат и ја освежуваат земјата, ридовите, морињата и рамнините, ни зборуваат за љубовта на Творецот. Бог ги задоволу-

ва секојдневните потреби на сите свои суштества. Според прекрасните зборови на псалмистот,

*„Очиите на сиие се насочени кон Тебе,
и Ти им даваш храна на време.
Својата дланка ја отвораш
и сиие живи сушестива ѝо желба ги наситиуваи!“*
Псалм 145,15.16.

Бог го создал човекот совршено свет и среќен; а прекрасната земја, кога излегла од рацете на Творецот, не покажувала ниту трага од распаѓање или пак сенка на проклетство. Дури престапот на Божјиот закон - законот на љубовта - донел несреќа и смрт. Па сепак, и среде страдањата, предизвикани со гревот, се открива Божјата љубов. Напишано е дека Бог ја проколнал земјата поради човекот (1 Мојсеева 3,17). Трњето и плевелот - тешкотиите и искушенијата што го исполнуваат неговиот живот со напори и грижи - според Божјиот план се неопходни за негово издигнување од пропаста и изопаченоста што ги донел гревот. Иако е потонат во грев, светот не е исполнет само со жалост и беда. Природата ни упатува пораки на надеж и утеха. На боцките цути цвеќе, а трњето се обвиени со рози.

„Бог е љубов“ - е запишано на секоја пупка што цути, на секоја нежна тревка. Прекрасните птици, кои го исполнуваат просторот со волшебни мелодии на своите весели песни, совршените цутови со нежни бои, кои го даруваат воздухот со чудесни мириси, богато разлистените и зелени величествени шумски дрвја - сето тоа сведочи за нежната татковска грижа на нашиот Бог и за неговата желба своите деца да ги стори среќни.

Божјата реч (Библијата) го открива неговиот карактер. Лично Тој ја објавил својата неограничена љубов и милосрдие. Кога Мојсеј се молел: „Покажи ми ја својата слава!“, Господ одговорил: „Ќе дозволам пред тебе да помине сиот мој сјај“ (2 Мојсева 33,18.19). Бог поминал покрај Мојсеја објавувајќи: „Господ, Господ, Бог милослив, жалослив, долготрпелив, богат со љубов и верност, покажува милост кон илјадници, проштава беззаконија, неправди и гревови“ (2 Мојсева 34,6.7). Тој е „долготрпелив и богат со милосрдие“, „зашто му е мила милоста“ (Јона 4,2; Михеј 7,18).

Бог ги поврзал нашите срца со себе со безброј знаци и на небото и на земјата. Тој се труди да ни се открие себеси преку чудесата на природата, преку најдлабоките и најнежни земни врски што може да ги запознае човечкото срце. Но сето тоа непотполно ни ја открива неговата љу-

бов. Иако ни се дадени сите тие докази, непријателот на доброто во толкава мера го заслепил умот на луѓето, што Бога го гледале со страв, замислувајќи го како свиреп и неумолив господар. Сатаната ги навел луѓето Бога да го замислуваат како суштество чијашто основна особина е крута праведност - како свиреп судија, безмилосен и строг доверител. Тој Творецот го претставувал како суштество кое со недоверливо око ги посматра луѓето за да ги пронајде нивните заблуди и грешки и да ги казни. За да ја отстрани оваа темна сенка, и да му ја открие на светот бесконечната Божја љубов, Исус дошол да живее меѓу луѓето.

Божјиот Син дошол од небото да го објави Отецот. „Бога никој никогаш не го видел; единородниот Син, кој е во прегратките на Отецот, Тој го јави“ (Јован 1,18). „И никој не го познава Синот, освен Отецот; ниту некој го познава Отецот, освен Синот, и оној кому Синот сака да му го открие“ (Матеј 11,27). Кога еден од учениците побарал: „Господе, покажи ни го Отецот“, Исус одговорил: „Толку време сум со вас и не ме познали, Филипе. Кој ме видел мене, го видел и Отецот; тогаш како велиш ти: Покажи ни го Отецот?“ (Јован 14,8.9).

Опишувајќи ја својата мисија на земјата, Исус рекол: „Господ ме помаза и ме прати да им носам

радосна вест на сиромасите; да им навестам ослободување на заробените, прогледување на слепите, пуштање на слобода на напатените“ (Лука 4,18). Тоа било негово дело. Тој „проживеа правејќи добрини и исцелувајќи ги сите кои ѓаволот ги измачуваше“ (Делата на апостолите 10,38). Имало цели села во кои не се слушнал извик на болка од ниедна куќа, бидејќи Тој поминал низ нив и ги исцелил сите болни. Неговото дело било доказ за неговото божествено помазание. Во секое дело на неговиот живот се откривале љубов, милосрдие и сомилост; неговото срце било полно со нежно сочувство кон човечките синови. Тој зел човечка природа за да може да ги сфати потребите на човекот. Најсиромашните и најпонижените не се плашеле да му пристапат. Дури и малечките деца ја чувствувале неговата привлечност. Тие се качувале на неговите колена и седеле во неговиот skut да го гледаат неговото замислено лице, добродушно и полно со љубов.

Исус не се притеснувал да ја каже вистината, но тоа секогаш го правел со љубов. Во своето однесување со луѓето бил мошне тактичен и им укажувал промислено и љубезно внимание. Никогаш не бил груб, никогаш не изговорил непотребно некој остар збор, никогаш не ѓ нанел непотребна болка на чувствителната ду-

ша. Не ги осудувал човечките слабости. Ја зборувал вистината, но секогаш со љубов. Ги жигосал лицемерството, неверноста и беззаконието; но, додека изговарал остри прекори, во неговиот глас се чувствува бoлка. Плачел над саканиот град Ерусалим, кој одбил да го прими него - Патот, Вистината и Животот. Го отфрлиле него, Спасителот, а Тој им пристапувал со нежност и сожалување. Животот му бил исполнет со самооткажување и со внимателна грижа за другите. Секоја душа била драгоценa во неговите очи. Иако секогаш внимавал на своето божествено достоинство, со најнежно внимание се наведнувал над секој припадник на Божјето семејство. Во секој човек гледал поткликната душа заради чиешто спасение дошол.

*Не ги осудувал
човечките
слабости.
Ја зборувал
вистината, но
секогаш со
љубов.*

Таков карактер открил Христос во својот живот. Тоа бил Божји карактер. Од срцето на Отецот всушност потекле реки на божествено сожалување што се покажале во Христа и се излеале врз човечките синови. Нежниот, милослив

Спасител, Исус, бил Бог кој се „јави во тело“ (1 Тимотеј 3,16).

За да нè спаси, Исус и живеел, и трпел и умрел. Станал „Човек на болката“ за ние да можеме да имаме дел во вечната радост. Бог му дозволил на својот сакан Син, полн со милост и со вистина, од свет на неопишана слава да дојде во свет извалкан и расипан со грев, затемнет со сенка на смрт и проклетство. Му дозволил да ги остави преградките на неговата љубов, да се откаже од обожавањето на ангелите и да трпи срам, подбивања, понижувања, омраза и смрт. „Казната што ни дава мир падна врз него и со неговата рана ние се исцеливме“ (Исаија 53,5). Гледајте го во пустината, во Гетсиманија, на крстот! Неизвалканиот Божји Син го зел на себе товарот на гревот. Тој, кој бил едно со Бога, ја почувствувал во својата душа страшната разделба меѓу Бога и човекот предизвикана со гревот. Тоа предизвикало од неговите усни да се оттргне очајниот извик: „Боже мој, Боже мој, зошто ме напушти?“ (Матеј 27,46). Товарот на гревот, свеста за неговата ужасна тежина, свеста за одвојувањето на душата од Бога - ете тоа го скршило срцето на Божјиот Син.

Но таа голема жртва не била принесена со цел во срцето на Отецот да се разбуди љубов кон човекот или желба да го спаси. Не, не! „Зашто Бог

толку го милее светот, што го даде и својот единороден Син“ (Јован 3,16). Отецот нас нè сака не поради таа голема жртва на помирување, туку Тој се погрижил за жртвата на помирување затоа што нè сака. Христос бил посредник преку кого Тој ја излеал својата неизмерна љубов врз грешниот свет. „Бог беше оној кој го помири светот со себе во Христа“ (2 Коринќ. 5,19). Бог страдал заедно со својот Син. Претсмртната борба во Гетсиманија, смртта на Голгота - тоа била цената што срцето на бесконечната Љубов ја платило за нашиот откуп.

Исус рекол: „Отецот ме љуби затоа што јас го давам својот живот за повторно да го земам“ (Јован 10,17). Тоа значи: „Мојот Отец толку ве љуби вас, што дури и мене повеќе ме засака затоа што го дадов својот живот за да ве избавам. Отецот ме сака затоа што јас станав ваш заменик и ваша гаранција, положувајќи го мојот живот и преземајќи ги вашите долгови, вашите престапи; Тој ме сака затоа што со мојата жртва Бог може да биде праведен, а сепак да го оправда оној што верува во Исуса!“

Никој, освен Божиот Син, не можел нас да нè откупи. Отецот можел да го објави само Оној кој бил во неговите прегратки. Божјата љубов можел да ја објави само Оној кој ги запознал нејзините длабини и височини. Само бесконечната жртва

што ја принел Христос за грешниот човек може-ла да ја изрази љубовта на Отецот кон загубено-то човештво.

„Зашто Бог толку го милее светот, што го да-де и својот единороден Син“. Тој својот Син не го дал само да живее меѓу луѓето, само да ги но-си нивните гревови и да умре како жртва за нив. Тој него му го подарил на грешниот род. Христос морал да се поистовети со интересите и со пот-ребите на човештвото. Тој, кој бил едно со Бога, се врзал со човечките синови со врски што нико-гаш не смеат да се прекинат. Иус „не се срами да ги нарече браќа“ (Евреите 2,11); Тој е наша жртва, наш застапник, наш брат, кој и пред престолот на Отецот го носи нашиот лик и кој во текот на веч-носта ќе остане соединет со човечкиот род што го откупил - Син човечки. А сето тоа е сторено за човекот да може да се подигне од пропаста и од понижувањата предизвикани со гревот, за да може да ја одразува Божјата љубов и да учеству-ва во радоста што ја донесува светоста.

Цената платена за нашиот откуп, бесконеч-ната жртва што ја принел нашиот небесен Отец, давајќи го својот Син да умре за нас - тоа би тре-бало да нè вдихне со возвишени мисли за она што би можеле да станеме во Христа. Гледајќи ја висината, длабината и ширината на љубовта на Отецот кон родот што умира, вдахновениот

апостол Јован бил проникнат со обожавање и со страхопочит; и, не наоѓајќи згодни зборови да ја изрази големината и нежноста на таа љубов, тој го повикува светот да ја посматра: „Гледајте каква љубов ни дарувал Отецот: да се нарекуваме Божји деца“ (1 Јованово 3,1). Каква вредност му дава тоа на човекот! Престапот човечките синови ги сторил следбеници на сатаната. Со вера во Христовата жртва помирница Адамовите синови можат да станат Божји синови. Земајќи човечка природа, Христос го издигнал човештвото. Грешните луѓе, поврзани со Христа, добиле можност навистина да станат достоини за името „синови Божји“.

Таа љубов е неспоредлива. Деца на небесниот Цар! Колку драгоцено ветување! Тема за најдлабоко размислување! О ненадмината Божја љубов кон светот што не го љубел! Оваа мисла има моќ да ја скроти душата и умот да ѝ го потчини на Божјата волја. Колку повеќе го проучуваме божествениот карактер во светлината на крстот, сè појасно ја откриваме милоста, нежноста и праштавањето, поврзани со непристрасност и праведност; сè појасни ни стануваат неброените докази на бесконечната љубов и на нежното милосрдие што ја надминуваат копнежливата љубов на мајката кон заскитаното чедо.

2

На грешникот му е потребен **Христос**

При создавањето на човекот му биле подарени благородни способности и добро урамнотешен ум. Бил совршен како суштество и во совршена хармонија со Бога. Неговите мисли биле чисти, неговите цели свети. Но непослушноста ги изопачила неговите способности и наместо љубовта се појавила себичност. Престапот во толкава мера ја ослабел неговата природа, што со своја сила воопшто не можел повеќе да ѝ се противстави на силата на злото. Станал роб на сатаната и засекогаш би останал тоа кога не би

се вмешал сам Бог. Искушувачот имал намера да го осуети планот со кој Бог го создал човекот и земјата да ја исполни со тага и очај. Сите тие зла сакал да ги претстави како последица на Божјето дело на создавањето на човекот.

Во својата безгрешна состојба, човекот одржувал радосна врска со Оној во кого „се скриени сите богатства на мудроста и на знаењето“ (Колошаните 2,3). Но, откако паднал во грев, светоста не му создавала веќе радост, и тој се обидел да се скрие од Божјето присуство. Непрероденото срце и сега се наоѓа во таква состојба. Тоа не е во хармонија со Бога, ниту пак наоѓа радост во заедницата со него. Грешникот не би можел да биде среќен во Божје присуство; нему друштвото на светите суштества би му било непријатно. И кога би му било дозволено да дојде на небото, тој таму не би чувствувал никаква радост. Духот на несебична љубов што владее таму - секое срце е соединето со срцето на бесконечната Љубов - не би нашол одглас во неговата душа. Неговите мисли, неговите интереси, неговите побуди - сè би било во расчекор со она што ги движи безгрешните небесни жители. Тој би бил нехармонична нота во небесната мелодија. За него небото би било место на мачење; тој би копнеел да се скрие од Оној кој е светлина и извор на радост

на небото. Бог не решил самоволно да ги исклучи грешните од небото; тие сами се исклучуваат со својата непогодност за небесната заедница. Божјата слава за нив би била оган кој уништува. Тие радо би прифатиле да бидат уништени само да се скријат од лицето на Оној кој умрел за да ги откупи.

Мора да постои сила која дејствува однатре, нов живот озгора за човекот да може да се промени...

Ние не можеме сами да се избавиме од понорот на гревот во кој сме паднале. Нашите срца се грешни и ние не можеме да ги промениме. „Кој ќе извади чисто од нечисто?

Никој!“ „Зашто телесното мудрување е непријателство против Бога, бидејќи не му се покорува на Божјиот закон ниту пак може“ (Книгата за Јов 14,4; Римјаните 8,7). Образованието, културата, волјата, човечките напори - сето тоа има свое место, свое подрачје на дејствување, но овде е беспомошно. Можеби со тоа може да се постигне формална коректност во однесувањето, но не може да се промени срцето; не можат да се исчистат изворите на животот. Мора да постои сила која дејствува однатре, нов живот озгора

за човекот да може да се промени, да го остави гревот и да стане свет. Таа сила е Христос. Само неговата милост може да ги оживее замрените способности на душата и да ги привлече кон Бога, кон светоста.

Спасителот рекол: „Ако некој не се прероди“, ако не добие ново срце, нови желби, нови намери и побуди што водат во нов живот, „тој не може да го види Божјето царство“ (Јован 3,3). Мислата дека е доволно да се развива само она добро што кај човекот постои по природа е судбоносна заблуда. „А телесниот човек не го прима она што е од Божјиот Дух, зашто тоа е безумство за него, и не може да го разбере, зашто тоа треба да се расудува на духовен начин.“ „Не чуди се што ти реков: треба да се родите озгора“ (1 Коринќаните 2,14; Јован 3,7). За Христа е напишано: „Во него суштествуваше живот и животот им беше светлина на луѓето.“ „Ниту има друго име под небото дадено на луѓето преку кое можеме да се спасиме“ (Јован 1,4; Дела 4,12).

Не е доволно да се почувствува Божјата благост, да се види добронамерноста и татковската нежност на неговиот карактер. Не е доволно да се разбере мудроста и праведноста на неговиот Закон, да се сфати дека тој се темели врз вечно-то начело на љубовта. Апостол Павле сето тоа го

видел кога извикнал: „Се согласувам со Законот дека е добар!“ „Затоа Законот е свет и заповедта е света, праведна и добра!“ Но, полн со горчина што произлегувала од неговите душевни маки и проникнат со очај, тој додава: „А јас сум телесен, продаден на гревот“ (Римјаните 7,16.12.14). Тој копнеел за чистота, за праведност што не можел да ја постигне со своја сила, и извикнува: „Јас, несреќен човек! Кој ќе ме избави од ова смртно тело?“ (Римјаните 7,24). Истиот извик се истргнувал од уморните срца во сите земји и во сите времиња. Но, на сите може да им се даде само еден единствен одговор: „Еве го Божјето Јагне кое ги зема на себе гревовите на светот!“ (Јован 1,29).

Божјиот Дух се обидува оваа вистина симболички да ја прикаже на многу начини и да им ја објасни на душите што копнеат да се ослободат од товарот на вината. Кога бегал од домот на својот татко, откако згрешил, измамувајќи го Исава, Јаков бил оптоварен со чувство на вина. Осамен и во прогонство, одвоен од сè што на неговиот живот му давало полнина, неговата душа повеќе од сè ја мачела мисла, страв неговиот грев да не го одвоил од Бога, да не го отфрлило Небото. Скршен од жалост, легнал на гола земја да се одмори, опкружен со осамени ритчиња и со свеждено небо над себе. Додека спиел, го обзела чуд-

на светлина и тој видел како од полјанката на која лежел се издигнуваат нејасни контури на бескрајна скала кон небото сè до небесната врата, скала полна со Божји ангели кои се качувале и слегувале, а од славните височини слушал божествен глас кој му објавувал вест на утеха и надеж. Така Јаков го запознал Оној што ќе ги задоволи потребите и копнежите на неговата душа - Спасителот. Исполнет со радост и благодарност, го гледал покажаниот пат на кој тој, грешник, може да има заедница со Бога. Таинствената скала од неговиот сон го претставувала Исуса, единствениот посредник меѓу Бога и луѓето.

Тоа бил истиот симбол на кој се повикал Христос во разговорот со Натанаила кога рекол: „Ќе ги гледате небесата отворени и Божјите ангели како се искачуваат и слегуваат кај Синот човечки“ (Јован 1,51). Одметнувајќи се, човекот се одвоил од Бога; земјата била отсечена од небото. Преку бездната што ги раздејствувала не можело да има заедница. Но преку Христа земјата е поврзана со небото. Со своите заслуги Христос ја премостил бездната што ја создал гревот, така што ангелите-помошници можат да одржуваат врска со луѓето. Христос го поврзал грешниот, слабиот и беспомошен човек со Изворот на бесконечната сила.

Но напразни се сите човечки соништа за напредок, залудни се сите напори човештвото да се издигне ако се занемарува единствениот Извор на надеж и помош за грешниот човечки род. „Секое добиено добро и секој совршен дар“ (Јаков 1,17) доаѓа од Бога. Без него нема вистинско совршенство на карактерот. А единствен пат кон Бога е Христос. Тој вели: „Јас сум пат, вистина и живот; никој не доаѓа кај Отецот освен преку мене“ (Јован 14,6).

Божјето срце копнее за своите деца на земјата со љубов која е посилна од смртта. Давајќи го својот Син, во тој еден дар, Тој ни го подарил целото небо. Животот на Спасителот, неговата смрт и посредување, службата на ангелите, молитвите на Духот, севкупното залагање на Отецот, постојаната активност на небесните суштества - сето тоа е ставено во служба за откуп на човекот.

О, да размислуваме за чудесната жртва што била принесена за нас! Да се обидеме да ги процениме трудот и енергијата што ги вложува Небото за повторно да ги задобие загубените и да ги врати во домот на Отецот. Никогаш не би можеле да се стават во движење посилни поттици и посилни средства; несфатливата награда на оној што прави добро, небесните радости, друштво-

то со ангелите, заедницата и љубовта на Бога и на неговиот Син, усовршувањето и развивањето на сите наши способности во текот на вечните времиња - зар тоа не се доволно силни поттици и охрабрувања да нè натераат нашите срца да ги ставиме во доброволна служба на нашиот Творец и Откупител?

А од друга страна, Божјата реч ни ја изнесува осудата што ја изрекол Бог против гревот, неизбежната казна, пропаста на нашиот карактер и конечното уништување како опомена да не му служиме на сатаната.

Зар нема да ја цениме Божјата милост? Што уште би можел Тој да стори? Да воспоставиме правилен однос со Оној кој силно нè сака. Да се послужиме со средствата што ни ги ставил на располагање за да можеме да се преобразиме, да се здобиеме со негов лик, повторно да воспоставиме заедница со ангелите кои ни служат, да ја обновиме хармонијата и врската со Отецот и со Синот.

3

Покајание

Како може човек да биде чист пред Бога? Како може грешникот да стане праведен? Само Христос може да нè доведе во хармонија со Бога, во хармонија со светоста; но како да дојдеме кај Христа? Мнозина го поставуваат истото прашање што го поставило мноштвото луѓе на Дуовден кога сфатиле дека се грешни: „Што да правиме?“ Први зборови што им ги кажал апостол Петар биле: „Покајте се!“ Малку потоа, во една друга прилика, тој им рекол: „Покајте се и обра-

тете се за да ви бидат простени гревовите“ (Делата на апостолите 2,37.38; 3,19).

Во покајанието е вклучена жалост поради гревот и одвојување од него. Ние нема да го отфрлиме гревот ако не ја увидиме неговата расипаност; сè додека нашето срце не се откаже од него, нема да има никаква вистинска промена во нашиот живот.

Мнозина не успеваат да ја сфатат вистинската природа на покајанието. Тие жалат затоа што грешеле и дури привидно се менуваат само затоа што се плашат од последиците на своите лоши дела. Но тоа не е библиско покајание. Тие се жалат на страдањата наместо на гревот. Таква била болката на Исава кога сфатил дека засекогаш го загубил првенството. Валам, уплашен од ангелот кој стоел на неговиот пат со гол меч, ја призна својата кривица за да не го загуби животот; но тука немало вистинско каење поради гревот, немало промена на намерите, не се јавила одвратност кон злото. Откако го предал својот Господ, Јуда Искариотски извикнал: „Јас згрешив што предадов невина крв!“ (Матеј 27,4).

Ова признание се оттргнало од неговата грешна душа под неподнослив притисок на свеста за кривицата и во страшно очекување на осу-

да. Последиците што му се заканувале го исполнувале со ужас, но во неговата душа немало длабока тага што го кине срцето, не жалел што го предал пречистиот Божји Син и што се откажал од Светецот Израелов. Додека ги поднесувал Божјите казни, фараонот го признавал својот грев за да го избегне натамошното казнување, но продолжувал да му пркоси на Небото штом казните би биле запрени. Сите овие се плачеле поради последиците на гревот, но не ги обзема-ла жалост поради самиот грев.

Но кога срцето ќе го прифати влијанието на Божјиот Дух, совеста се буди и грешникот ја раз-узнава во извесна мера длабината и светоста на Божјиот свет Закон кој е темел на неговото владе-ење и на небото и на земјата. „Вистинската Свет-лина која го осветлува секој човек“ (Јован 1,9) ги расветлува тајните одаи на душата и скрие-ните дела на темнината излегуваат на виделина. Умот и срцето се осведочуваат. Грешникот ста-нува свесен за Божјата праведност и го фаќа ужас да се појави со товарот на својата кривица и ра-сипаност пред Оној кој ги испитува срцата. Тој ја гледа Божјата љубов, убавината на светоста, радоста на чистотата; копнее да биде очистен и достоин за врска со небото.

Давидовата молитва откако паднал во грев покажува како треба да изгледа вистинската жалост поради гревот. Неговото покајание било искрено и длабоко. Во молитвата не вложувал напор да ја намали својата кривица; не покажувал желба да ја избегне казната што му се заканувала. Давид ја видел големината на својот престап; сфатил дека ја извалкал душата; се гнасел од својот грев. Не се молел само за проштавање, туку и за исчистување на срцето. Копнеел за радоста на светоста - за обновување на хармонијата и заедницата со Бога. Вака проговорила неговата душа:

„Среќен е оној, на коџо ѝресѣайоѣѣ му е ѝросѣен, чиј џрев е ѝокриен!

Среќен е човек, коџо Госѣод за џрев не џо обвинува и во чиј дух нема измама!“

Псалм 32,1.2

*„Смилувај ми се, Боже,
сѣоред ѣвојаѣѣа верна љубов;
сѣоред ѣвојаѣѣа џолема сочувсѣвиѣелносѣѣ
избрѣши џи моѣѣе беззаконија. ...
Заѣѣѣо јас џи знам своѣѣѣе ѝресѣайѣѣ,
мојоѣѣ џрев ѝосѣѣојано ми е ѝред очи. ...
Исчисѣѣи ме со исѣѣѣ и ќе бидам чисѣѣѣ;*

измиј ме и ќе бидам ѝобел од снеѓ! ...
 Создај ми чистио срце, Боже,
 и здравиоѝ дух обнови го во мене.
 Не оѝфрлај ме од себе
 и Свеѝиоѝ свој Дух не одземај го од мене!
 Враѝи ми ја радосѝа на ѝвоеѝио сѝасение
 и бодар дух ѝодари ми, за да ме одржува. ...
 Сѝаси ме од винаѝа за крв, Боже, Боже,
 Сѝасиѝеле мој!
 Госѝоде, оѝтвори ми ја усѝаѝа
 и ѝааа ќе ја објавува ѝвојаѝа слава.“

Псалм 51,1-14

Едно вакво покајание ги надминува нашите сили и ние не можеме да го постигнеме, туку можеме да го добиеме само од Христа, кој се издигнал во височините и им дал дарови на луѓето.

Токму овде мнозина грешат и затоа не ја добиваат помошта што сака да им ја даде Христос. Тие мислат дека не можат да му пристапат на Христа ако прво не се покаат и дека покајанието ги приготвува за проштавање на гревот. Вистина е дека покајанието му претходи на проштавањето на гревот, бидејќи само скршеното и понизно срце чувствува потреба за Спасител. Но мора ли грешникот да чека да се покае па дури

тогаш да може да дојде кај Исуса? Смее ли покајанието да се испречи како ѕид меѓу грешникот и Спасителот?

Библијата не кажува дека грешникот мора да се покае пред да го послуша Христовиот повик: „Дојдете кај мене сите кои сте онемоштени и обременети, и јас ќе ви дадам починка“ (Матеј 11,28). Силата што доаѓа од Христа води кон вистинско покајание. Петар им го објаснил ова на Израелците кога рекол: „Него Бог го возвиши со својата десница за управител и Спасител за да му даде покајание на Израел и проштавање на гревовите“ (Дела 5,31). Ние не можеме да се покаеме без Христовиот Дух кој ја буди нашата совест како што не можеме да добиеме ниту проштавање без Христа.

*„Дојдете
кај мене
сите кои сте
онемоштени и
обременети, и
јас ќе ви дадам
починка.“
(Матеј 11,28)*

Христос е извор на секоја добра побуда. Само Тој може да всади во срцето непријателство кон гревот. Секоја желба што води кон вистината и чистотата, секое осведочување во нашата сопствена грешност, е доказ дека неговиот Дух дејствува во нашите срца.

Исус рекол: „А јас, кога ќе бидам подигнат од земјата, сите луѓе ќе ги привлечам кон себе“ (Јован 12,32). Христос мора да му се открие на грешникот како Спасител кој умира за гревовите на светот; и додека го гледаме Божјето Јагне на крстот на Голгота, на нашиот ум почнува да му се открива тајната на откупувањето и Божјата доброта почнува да нè води на покајание. Умирајќи за грешниците, Христос покажал несфатлива љубов; и додека грешникот ја посматра таа љубов, истата го омекнува неговото срце, влијае врз умот и душата ја прави понизна.

Вистина е дека понекогаш луѓето се засрамуваат од своите грешни патишта и дека отфрлаат некои свои лоши навики и пред да станат свесни оти се привлечени кон Христа. Но секогаш кога луѓето се обидуваат да се поправат, со искрена желба да прават добро, на тоа ги поттикнува Христовата сила. Врз душата дејствува влијание за кое не се ни свесни, совеста се буди и во животот настанува видлива промена. И кога Христос ќе ги привлече да го гледаат неговиот крст, да го посматраат Оној кого го приковале нивните гревови, тогаш заповедите се врежуваат во нивната совест. Им се открива сета злоба на нивниот живот, гревот што длабоко се вкоренил во нивната душа. Во извесна мера почнуваат да

ја сфаќаат Христовата праведност и извикнуваат: „Тогаш што е гревот за да биде потребна таква жртва за откуп на неговите робови? Зар навистина била потребна сета таа љубов, сето тоа трпение, сето тоа понижување за ние да не загинаме туку да имаме живот вечен?“

Грешникот може да ѝ се противстави на таа љубов, може да одбие да биде привлечен кон Христа; но ако не се противставува, Исус ќе го привлече; познавањето на планот на спасението ќе го доведе до подножјето на крстот, полн со покајание поради своите гревови што ги предизвикале страдањата на Божјиот мил Син.

Истиот божествен ум, кој дејствува во природата, им се обраќа и на срцата на луѓето, будејќи во нив неискажлив копнеж за она што го немаат. Световното не може да го задоволи нивниот копнеж. Божјиот Дух ги преколнува да се стремат кон она што единствено може да им даде мир и одмор - кон Христовата милост, кон радоста на светоста. Служејќи се и со видливи и со невидливи влијанија, нашиот Спасител е постојано на дело, настојувајќи умот на луѓето да го одврати од грешните уживања што не ситат и да го насочи кон неизмерните благослови што можат да ги добијат во него. На сите тие души, што напразно се обидуваат да пијат од издупчените извори на

овој свет, им е упатена божествена вест: „И кој е жеден - нека дојде, и кој сака - нека земе дарум од водата на животот.“ (Откровение 22,17).

Ти, кој во срцето копнееш за нешто подобро од она што може да ти го пружи овој свет, препознај го тој копнеж како Божја порака упатена на твојата душа! Моли го да ти даде покајание, да ти го открие Христа со сета негова неизмерна љубов, со неговата совршена чистота! Во животот на Спасителот кулминирале начелата на Божјиот закон - љубовта кон Бога и кон ближните. Доброчинство, несебична љубов - тоа било живот на неговата душа. И дури кога ќе го посматраме него, кога светлината од нашиот Спасител ќе нè осветли и нас, тогаш ја гледаме грешноста на нашите сопствени срца.

Ние можеме да си ласкаме себеси, како што го правел тоа Никодим, дека животот ни е чесен, моралниот лик беспрекорен, и да мислиме дека не мораме да ги понизиме срцата пред Бога како обични грешници, но, кога Христовата светлина ќе ги осветли нашите души, ќе видиме дека сме нечисти, ќе сфатиме дека нашите побуди се себични, дека непријателството кон Бога извалкало секое наше дело. Тогаш ќе сфатиме дека нашата праведност е слична на нечиста облека и дека само Христовата крв може да нè исчисти од

нечистотата на гревот и да го преобрази нашето срце, да го обнови неговиот лик во нас.

Само еден зрак на Божјата слава, една искра на Христовата чистота, кога ќе проникне во душата, со болна јасност открива секоја грозна дамка и ја обелоденува грдоста и расипаноста на човечкиот карактер. Тој зрак, таа искра, ги прави видливи непосветените желби, неверноста на срцето и нечистотата на усните. На грешникот неговите вероломни обиди Божјиот закон да го прогласи за неважен му се покажуваат во вистинска светлина и неговиот дух е трогнат и потиштен под проникливото дејствување на Божјиот Дух. Тој се гнаси самиот од себе гледајќи го чистиот, неизвалкан Христов карактер.

Кога пророк Данило ја видел славата што го опкружувала небесниот весник кој му бил пратен, го обзело чувство на сопствената слабост и несовршенство. Опишувајќи го дејствувањето на таа прекрасна сцена, тој вели: „Се снеможив, лицето ми побледе, се гламносава, силата ме напушти“ (Данило 10,8). Душата, трогната на ваков начин, ќе ја замрази својата себичност, ќе се гнаси од своето самољубие и, под влијание на Христовата праведност, ќе се стреми кон чистота на срцето, што соодветствува со Божјиот закон и со Христовиот карактер.

Павле кажува дека „според правдата на Законот“ - ако се има предвид само формалното исполнување на прописите - бев „беспрекорен“ (Филипјаните 3,6); но кога го запознал духовниот карактер на Законот, сфатил дека е грешник. Според словото на Законот, онака како што го применуваат луѓето во животот, Павле се воздржувал од гревот; но кога ја запознал длабината на светите правила на Законот и се видел себеси онака како што го гледа Бог, понизно се поклонил и ја признал својата кривица. Рекол: „И јас живеев некогаш без законот; но кога дојде заповедта, гревот оживе, а јас умрев“ (Римјаните 7,9.10). Кога ја сфатил духовната природа на Законот, гревот се појавил во сета своја одвратност и неговата горделивост исчезнала.

Бог не ги смета сите гревови еднакво големи. Од Божја, а и од човечка гледна точка, постојат степени на вината. Но, колку и безначајно да е ова или она зло дело во човечките очи, пред Бога ниту еден единствен грев не е малечок. Човечките судови се пристрасни, несовршени; но Бог е реален во своите оценки. Пијаницата го презираат и велат дека неговиот грев го исклучува од небото; додека горделивоста, себичноста и зависта премногу често поминуваат без укор. Меѓутоа, тие гревови посебно му се одвратни на

Бога затоа што ѝ се противат на добротата на неговиот карактер, на атмосферата на несебичната љубов што владее во безгрешната вселена. Оној што паѓа во тежок грев може да почувствува срам и беда и потреба од Христовата милост; но горделивоста не чувствува никаква потреба и со тоа срцето се затвора за Христа и за неговите бескрајни благослови.

Кутриот цариник кој се молел: „Боже, биди ми милослив мене грешен“ (Лука 18,13), себеси се сметал за мошне расипан човек, а и другите го гледале со исти очи; но тој ја почувствувал својата потреба и со својот товар на кривицата и срамот дошол пред Бога барајќи милост од него. Тој го отворил срцето пред милосливото влијание на Божјиот Дух да го ослободи од силата на гревот. Фаленичката самоуверена молитва на фарисејот покажала дека неговото срце е затворено за влијанието на Светиот Дух. Оддалечувајќи се од Бога, тој и не ја чувствувал својата расипаност која била наполно спротивна на совршенството на божествената светост. Не чувствувал никаква потреба и ништо и не примил.

Кога ќе ја увидите својата грешност, не чекајте да се поправите. Колку има такви кои мислат дека не се доволно добри да дојдат кај Христа! Очекувате ли да се поправите со свои сопстве-

ни напори? „Може ли Етиопјанецот да ја смени својата кожа и леопардот своите шарки? Можете ли вие да правите добро кога сте научиле да правите зло?“ (Еремија 13,23). Нам може да ни помогне само Бог. Ние не треба да чекаме поцврсто осведочување, подобри прилики, посвет карактер. Ние сами не можеме ништо да сториме. Мораме да дојдеме кај Христа токму онакви какви што сме.

Но никој нека не се лаже мислејќи дека Бог, во својата голема љубов и милосрдие, сепак ќе ги спаси дури и оние кои ја одбиле неговата милост. Неизмерната тежина на гревот може да се процени единствено во светлината на крстот. Кога луѓето тврдат дека Бог е премногу добар за да го отфрли грешникот, укажете им на Голгота! Токму затоа што немало друг начин човекот да се спаси, што без оваа жртва човечкиот род не би можел да се избави од срамната сила на гревот и повторно да воспостави заедница со светите суштества - што не му било можно повторно да земе удел во духовниот живот - токму затоа Христос ја презел на себе кривицата на непослушните и трпел наместо грешниците. Љубовта и страдањето и смртта на Божјиот Син - сето тоа сведочи за ужасната големина на гревот и објавува дека нема ослободување од неговата моќ ниту

надеж во подобар живот, освен ако грешникот го прифати Христа.

Непокајаните понекогаш се изговараат споредувајќи се со оние што мислат дека се христијани: „И јас сум исто толку добар колку нив. Тие во однесувањето не покажуваат ниту малку повеќе самооткажување, трезвеност или будност од мене. И ним им се мили уживањата. И тие му попуштаат на гревот како и јас!“ И така слабостите на другите тие ги користат како изговор за своето сопствено занемарување на должностите. Но гревовите и маните на другите никого не го оправдуваат, зашто Господ не ни ги дал грешните луѓе за пример. За пример ни е даден неизвалканиот Божји Син и токму тие кои се жалат на неправедниот живот на привидните христијани, би требало да живеат подобар живот и да покажат поблагороден пример. Ако нивните сфаќања за она што мора да го прави христијанинот се толку возвишени, нели тогаш и нивниот грев е сразмерно поголем? Тие знаат што е право, а сепак одбиваат да го прават.

Не колебајте се! Не одложувајте ја одлуката да ги отфрлите своите гревови и со Исусова помош да го исчистите срцето! Безброј илјадници токму овде згрешиле и биле загубени за сета вечност. Не сакам да губам многу зборови во расправање

за краткотрајноста и несигурноста на животот; но страшна опасност - опасност што не е доволно сфатена - се крие во колебањето да го послушаме преколнувачкиот глас на Божјиот Свети Дух и да останеме во гревот, зашто колебањето токму тоа значи. На гревот, колку и да го сметаме за незначителен, можеме да му попуштаме само со ризик да бидеме загубени за сета вечност. Она што не ќе го совладаме ние, ќе нè совлада нас и ќе предизвика наша пропаст.

Адам и Ева самите себеси се увериле дека толку незначителното дело, какво што е јадењето од забранетиот плод, не може да има толку страшни последици како што рекол Бог. Но тоа незначително дело било престап на Божјиот непроменлив и свет Закон, и токму тој „незначителен“ престап го одвоил човекот од Бога и ги урнал браните, овозможувајќи нашиот свет да го преплават смрт и неискажливи страдања. Од столетие во столетие од нашата планета постојано се издигнувале извици на болки и сите созданија заеднички воздивнувале и болно страдале од последиците на човековата непослушност. И самото небо го чувствувало влијанието на неговиот бунт против Бога.

Голгота стои како споменик на прекрасната жртва со која морал да се окае престапот на

божествениот Закон. Гревот не треба да го сметаме за нешто незначително!

Секој престап, секое занемарување или отфрлање на Христовата милост, остава свои последици врз нас; тоа го стврдува срцето, ја ослабува волјата, го отапува умот и не само што нè прави помалку подготвени, туку и помалку способни да ги послушаме нежните повици на Божјиот Свети Дух.

Мнозина ја смируваат разбудената совест со мислата дека можат да се вратат од својот лош пат секогаш кога ќе посакаат; дека можат да си се играат со повиците на милоста, а сепак да останат трајно чувствителни спрема нивното влијание. Иако му пркоселе на Духот на милоста, иако своето влијание го ставиле во служба на сатаната, тие мислат дека сепак ќе можат да ја променат насоката на животот во мигот кога ќе настапи страшна криза. Но тоа не е така лесно да се стори. Искуствата и воспитувањето во текот на целиот живот толку темелно го формирале карактерот, што тогаш само ретки посакуваат да бидат слични на Исуса.

Дури и само една мана во карактерот, само една грешна желба, ако упорно се негува, на крај ќе го поништи сето влијание на евангелието. Се-

кое попуштање пред гревот ја засилува одбивноста на душата кон Бога. Човекот, кој е упорен во своето неверство, кој е тапо рамнодушен кон божествената вистина, само го жнее она што самиот го посеал. Во целата Библија нема пострашно предупредување против играњето со злото од зборовите на мудриот човек дека грешникот „ќе се заплетка во јажињата на своите гревови“ (Мудри изреки Соломонови 5,22).

Христос е готов да нè ослободи од гревот, но на тоа не нè присилува; и ако нашата волја наполно му е потчинета на злото затоа што постојано живееме во престап, и ако не сакаме да се ослободиме, ако не сакаме да ја прифатиме неговата милост, тогаш што уште би можел Тој да стори? Ние сами себе сме се упропастиле затоа што намерно сме ја отфрлиле неговата љубов. „Еве, сега е погодно време, еве, сега е денот на спасението!“ „Денес ако го чуete неговиот глас, не закоравувајте ги вашите срца“ (2 Коринќаните 6,2; Евреите 3,7.8).

„Човек гледа на лицето, а Господ гледа на срцето“ (1 Самоилова 16,7) - на човечкото срце, исполнето со противречни чувства на радост и тага, на немирното самоволно срце во кое има толку нечистотии и измами. Тој ги знае неговите побуди, неговите вистински намери и цели. Пој-

дете кај него со својата извалкана душа, онаква каква што е! Како и псалмистот, отворете ги сите нејзини катчиња за окото кое гледа сè и извикнете: „Испитај ме, Боже, и запознај ми го срцето; Провери ме и запознај ги моите стремежи!

И ако видиш дека сум на лош пат - повејди ме по патот на вечноста“ (Псалм 139,23.24).

Мнозина прифаќаат само интелектуална религија, само форма на побожноста што не бара чистење на срцето. Вашата молитва нека биде: „Дај ми, Боже, чисто срце, и вистинскиот дух обнови го во мене“ (Псалм 51,10). Бидете чесни кон својата душа! Бидете исто толку сериозни, исто толку истрајни, како да е во прашање вашиот поминлив живот? Тоа е прашање што мора да се реши меѓу Бога и вашата душа, да се реши за вечност. Ако немате ништо друго, освен лажна надеж, стремително се движите кон сигурна пропаст.

Проучувајте ја Божјата реч со молитва. Таа реч во Божјиот закон и во Христовиот живот ви ги изнесува големите начела на светоста без кои „никој не може да го види Господа“ (Евреите

Христос е готов да не ослободи од гревот, но на тоа не не присилува.

12,14). Таа осведочува за гревот; таа јасно го открива патот на спасението. Послушајте ја како Божји глас што ѝ зборува на вашата душа.

Кога ќе ја увидите сета стравотија на гревот, кога ќе ја сфатите својата вистинска состојба, не очајувајте. Христос дошол токму затоа да ги спаси грешниците. Не е наше да го помириме Бога со себе, туку - о чудесна љубов! - сам Бог во Христа го помира „светот со себе“ (2 Коринќаните 5,19). Тој со својата нежна љубов ги повикува кај себе срцата на своите заскитани деца. Ниту еден земен родител не би можел да биде толку стрплив кон маните и грешките на своите деца како што е Бог кон оние што сака да ги спаси. Никој не би можел посесрдно да го повикува престапникот. Ниедни човечки усни никогаш не му се обраќале понежно на заскитаниот отколку неговите. Сите негови ветувања, сите негови опомени, се само воздишки на неискажлива љубов.

Кога сатаната ќе ве уверува дека сте голем грешник, погледнете кон својот Откупител и зборувајте за неговите заслуги. Гледањето во неговата светлина ќе ви помогне. Признајте го својот грев, но кажете му на непријателот дека Исус Христос дојде на светот да ги спаси грешниците (1 Тимотеј 1,15) и дека и вие можете да бидете спасени со неговата ненадмината љубов. Ис-

ус на Симона му поставил прашање за двајца должници. Едниот му должел на господарот мал износ, а другиот му бил должен многу, многу; но тој им простил на двајцата. Христос го прашал Симона кој должник ќе го сака повеќе својот господар. Симон одговорил: „Мислам оној кому повеќе му простил“

(Лука 7,43). Ние сме биле големи грешници, но Христос умрел за нас да може да ни биде простено. Било доволно да му ги изнесе на својот Отец заслугите на својата жртва во наша корист. Оние на кои најмногу им простил, ќе го љубат најмногу и ќе стојат најблизу до неговиот престол да го слават поради неговата голема љубов и неизмерна жртва. Токму тогаш, кога најпотполно ќе ја сфатиме Божјата љубов, најдобро ја увидуваме и злотата на гревот. Кога ќе ја видиме должината на скалата што ни е подадена, кога макар до некаде ќе ја сфатиме големината на жртвата што ја дал Христос заради нас, тогаш нежност и понизност ќе го смекнат и нашето срце.

*Кога ќе ја
увидите сета
стравотија на
гревот, кога
ќе ја сфатите
својата
вистинска
состојба, не
очајувајте.*

4

Признавање

Нема среќа за оној што ги прикрива гревовите, а оној што ги исповеда и ги напушта, ќе биде помилуван“ (Мудри изреки Соломонови 28,13).

Условите за добивање на Божја милост се едноставни, праведни и разумни. Господ не бара од нас да се измачуваме за да ни се простат гревовите. Не мора да одиме на долги и заморни поклоненија или да вршиме мачни покори за да му ја препорачаме нашата душа на небесниот Бог или да ги окаеме нашите престапи, туку оној што го признава и го остава својот грев, добива милост.

Апостолот кажува: „Исповедајте си ги гревовите еден на друг и молете се еден за друг за да оздравувате“ (Јаков 5,16). Признајте му ги своите гревови на Бога кој единствено може да ви прости, а своите грешки еден на друг. Ако сте го навредиле својот пријател или сосед, треба да ја признаете својата кривица, а негова должност е да ви прости од срце. Потоа треба да барате проштавање и од Бога, зашто братот што сте го повредиле е Божја сопственост и, ранувајќи го него, сте му згрешиле и на неговиот Творец и Откупител. Тој случај се изнесува пред единствениот вистински Посредник, пред нашиот голем Првосвештеник кој „бил искушуван во сè, како нас, но не згрешил“, кој „сочувствува со нашите слабости“ (Евреите 4,15) и може да нè исчисти од секоја трага на беззаконието.

Оние што не ја понизиле својата душа пред Бога признавајќи ја својата кривица, не го исполниле ниту првиот услов да бидат примени. Ако не сме се покајале вистински и неотповикливо, ако не сме ги признале нашите гревови со длабока понизност во душата и со скршено срце, гнасејќи се од нашето беззаконие, ние никогаш не сме барале вистински проштавање на гревот, а ако никогаш не сме барале, никогаш и не сме добиле мир од Бога. Единствена причина што не

сме примиле проштавање на минатите гревови е нашата неподготвеност да го понизиме срцето и да ги исполниме условите на Речта на вистината. За тоа ни се дадени изрични упатства. Признавањето на гревовите, било јавните или тајните, мора да биде дадено од срце и јасно изразено. Тоа не смее да биде изнудено од грешникот. Тоа не смее да се даде лекомислено и непромислено, ниту пак смее да се бара со сила од оние кои не се длабоко свесни за одвратната природа на гревот. Признавањето, потекнато од длабината на душата, ќе најде свој пат до Бога кој е полн со бесконечна сомилост. Псалмистот вели: „Господ е присен со ранетите срца, ги спасува оние со ранет дух“ (Псалм 34,18).

Вистинското признавање секогаш е изрично и се однесува на одредени гревови. Тие понекогаш имаат таква природа што можат да му се признаат само на Бога; тоа се или лошите дела што мора да им се признаат на оние кои поради нив претрпеле штета, или тоа можат да бидат јавни гревови кои мора да се признаат јавно. Но сите признавања мора да бидат јасни и целосни, мораме да ги признаеме токму оние гревови за кои сме виновни.

Во Самоиловите денови Израелците отстапиле од Бога. Ги поднесувале последиците на гре-

Мора да се видат решителни промени во животот; сè што го навредува Бога мора да биде отфрлено.

вот затоа што ја загубиле верата во Бога, ја загубиле способноста да ја видат неговата сила и мудрост во управувањето со народот, ја загубиле довербата во неговата способност да го брани и да го одбрани своето дело. Го отфрлиле големиот Владетел на вселената и посакале да има-

ат ист облик на владеење како и околните народи. Пред да стекнат мир, го дале ова одредено признание: „Кон сите наши гревови додадовме зло барајќи си цар“ (1 Самоилова 12,19). Морале да го признаат токму оној грев за кој биле виновни. Нивната неблагодарност ја тиштела нивната душа и ги одвојувала од Бога.

Бог не може да прими признавање без искрено покајание и поправање. Мора да се видат решителни промени во животот; сè што го навредува Бога мора да биде отфрлено. Тоа ќе биде последица на вистинската жалост поради гревот. Делото што сами ние мора да го извршиме јасно ни е откриено: „Измијте се, исчистете се, отстранете ги од пред моите очи вашите опачни дела, престанете да правите зло. Учете се да правите

добро, барајте правда, помогнете му на угнетениот, заштитиувајте го сиракот, бранете ја вдовицата“ (Исаија 1,16.17). „Ако го врати безбожникот залогот и она што го грабнал и ако почне да живее според заповедите на животот, не правејќи беззаконија - навистина ќе живее, нема да умре“ (Езекил 33,15). Зборувајќи за плодот на покајанието, Павле кажува: „Видете, колкава искрена сесрдност произлеле токму од вашата побожна тага: каква одбрана, какво негодување, каков страв, каков копнеж, каква ревност и казнување. Покажавте во сè дека сте чисти во тоа дело“ (2 Коринќаните 7,11).

Кога гревот ќе ја умртви моралната чувствителност, оној што прави зло не ги увидува недостатоците на својот карактер ниту пак ја сфаќа стравотијата на злото што го сторил; и, ако не ѝ се покори на силата на Светиот Дух која осведочува, ќе остане делумно слеп спрема својот грев. Неговите признавања не се искрени ниту сериозни. Кон секое признавање на својата вина тој додава оправдување како изговор за своето однесување, тврдејќи дека никогаш не би го сторил она за што е обвинет кога не би го присилиле на тоа одредени околности.

Откако јаделе од забранетиот плод, Адама и Ева ги обзело чувство на срам и ужас. Од по-

четок размислувале само за тоа како да го оправдаат својот грев и да ја избегнат смртната казна од која се грозеле. Кога Господ ги испитувал за нивниот грев, Адам, префрлајќи ја вината делумно врз Бога а делумно врз својата другарка, одговорил: „Жената, што ја здружи со мене, таа ми даде од дрвото та јадов!“ Жената ја пренела вината врз змијата, зборувајќи: „Змијата ме измами та јадов!“ (1 Мојсеева 3,12.13). Зошто си ја создал змијата? Зошто си дозволил да влезе во Едем? Овие прашања биле вклучени во нејзиното оправдување поради сторениот грев, прогласувајќи го Бога одговорен за нивниот пад. Духот на самооправдување потекнува од таткото на лагата и се јавувал кај сите Адамови синови и ќерки. Ваквите признавања не се вдахнати со божествен Дух и Бог не може да ги прифати. Вистинското покајание го наведува човекот сам да ја понесе својата вина и да ја признае без мамење или лицемерство. Како и кутриот цариник, кој не се осмелувал ниту очите да ги подигне кон небото, тој ќе извикне: „Боже, биди ми милослив мене грешен!“ Оние што навистина ќе ја признаат својата кривица, ќе бидат оправдани, зашто Исус со својата крв ќе се заложил за душата која се кае.

Примерите на вистинско покајание и понизност, запишани во Божјата реч, ни ја откриваат

решеноста за признавање без изговор за гревот или обид за самооправдување. Павле не се обидува да се заштити себеси; тој својот грев го слика со најтемни бои, не трудејќи се да ја намали својата кривица. Тој вели: „Не само што ги затворав (христијаните) со овластување од првосвештениците, туку и се согласував кога ги убиваа. И многупати ги мачев во сите синагоги и ги принудував да хулат; и прекумерно разјарен против нив, ги гонев и по далечните градови“ (Де-ла 26,10.11). Не се колебал да изјави дека „Исус Христос дојде на светот да ги спаси грешниците од кои прв сум јас“ (1 Тимотеј 1,15).

Понизното и скршено срце, скротено со вистинско покајание, ќе увиди, иако непотполно, колкава е Божјата љубов и цената на Голгота; и како синот што му признава на саканиот татко, така и вистинскиот покајник ќе ги изнесе сите свои гревови пред Бога. Стои напишано: „Ако ги признаеме своите гревови, Тој е верен и праведен да ни ги прости гревовите и да нè исчисти од секоја неправда“ (1 Јованово 1,9).

5

Посветување

Бог ветил: „Ќе ме барате и ќе ме најдете зашто ќе ме барате со сето свое срце“ (Еремија 29,13).

Цело срце мора да му се предаде на Бога, инаку никогаш не ќе можеме да се промениме и повторно да станеме слични на него. Според нашата природа ние сме далеку од Бога. Светиот Дух нашата состојба ја опишува со овие зборови: „Мртви поради вашите престапи и гревови“, „сета глава е болна и сето срце изнемоштено“, „нема ништо здраво“. Ние сме се заплеткале во мрежата на

сатаната кој нè „заробил за да ја извршуваме неговата волја“ (Ефешаните 2,1; Исаија 1,5.6; 2 Тимотеј 2,26). Бог сака да нè исцели, да нè ослободи. Но бидејќи тоа бара целосна промена, обновување на целата наша природа, ние мораме потполно да му се предадеме нему.

Борбата против самиот себе е најголема борба што кога и да е се водела.

Борбата против самиот себе е најголема борба што кога и да е се водела. Откажувањето од самиот себе, комплетното прифаќање на Божјата волја, не оди без борба; но душата мора да му се покори на Бога пред да може да се прероди и да стане света.

Божјето владеење не е втемелено, како што би сакал да го прикаже тоа сатаната, на слепо покорување, на неразумно ограничување. Тоа се повикува на разумот и на совеста. „Ајде да се правдаме!“ (Ис 1,18) - ги повикува Творецот суштествата што ги создал. Бог не влијае со сила врз волјата на своите созданија. Тој не може да прифати почит која не е доброволна и не е дадена свесно. Изнудената покорност ќе спречи секаков вистински развоток на умот или карактерот; таа

од човекот би создала обичен автомат. Не е таква намерата на Творецот. Тој сака врвното дело на неговата творечка сила, човекот, да постигне највисок степен на развиток. Тој пред нас поставува висина на благослови до која сака да нè издигне со својата милост. Тој нè повикува да му се предадеме нему за да може да ја изврши својата волја во нас. Нам ни е препуштено да решиме дали ќе бидеме ослободени од ропството на гревот за да ја уживаме возвишената слобода што им прпаѓа на Божјите синови.

Предавајќи му се себеси на Бога, ние мораме безусловно да го отфрлиме сè она што би можело да нè одвои од него. Затоа Спасителот и кажува: „И така, ако некој од вас не се откаже од сè што има, не може да биде мој ученик“ (Лука 14,33). Мораме да се откажеме од сè што би можело нашето срце да го одврати од Бога. Мамонот е идол на мнозина. Љубовта кон парите и желбата за богатство се златен синџир што ги врзува со сатаната. Други обожаваат углед и световна чест. Животот, исполнет со себично безделничење и неоптоварен со одговорности, е идол на трети. Но овие ропски окови мора да се раскинат. Не можеме половично да му припаѓаме на Господа, а половично на светот. Ние не сме Божји деца ако не сме тоа потполно.

Има такви кои тврдат дека му служат на Бога иако сакаат сами, со своја сила, да го држат Божјиот закон, да изградат праведен карактер и да си осигурат спасение. Нивните срца не се поттикнати со длабоко разбирање на Христовата љубов, туку обврските на христијанскиот живот ги исполнуваат како услови што им ги поставил Бог за да можат да го добијат небото. Таквата религија нема никаква вредност. Кога Христос живее во срцето, душата се исполнува со неговата љубов и се радува што ужива негова заедница и единство со него. Тогаш, гледајќи го него, ќе заборава на себе. Љубовта кон Христа ќе биде извор на дејствување. Оние што ја чувствуваат силата на Божјата љубов не прашуваат на кој начин со што помалку труд би можеле да се задоволат Божјите барања; тие не бараат најниски мерила, туку имаат цел да бидат во совршена хармонија со волјата на својот Откупител. Со искрен копнеж тие жртвуваат сè и покажуваат интерес што е во согласност со вредноста на целта кон која се стремат. Признавањето на Христа без таква длабока љубов е празно прикажување, сув формализам, тежок јарем.

Мислите ли дека да му се предаде на Христа сè е премногу голема жртва? Прашајте се самите себеси: „Што дал Христос за мене?“ Божјиот Син

дал сè - животот, љубов и трпение - за да нè откупи. Можеме ли ние, иако недостојни за толку големата љубов, да не му го дадеме нему нашето срце? Во текот на целиот наш живот, секој миг, ние сме учествувале во благословите на неговата милост, и токму тоа е причина што не можеме наполно да ја сфатиме длабината на незнаењето и бедата од која нè избавил. Можеме ли да го гледаме него, кој е прободен заради нашите гревови, и пак да постапуваме спротивно на сета негова љубов и жртва? Гледајќи го бесконечното понижување на славниот Господ, дали ќе приговораме што во вечниот живот можеме да влеземе само со борба и понижување?

Многу горделиви срца прашуваат: „Зошто морам да се покаам и да се понизам пред да можам да бидам сигурен дека Бог ме прифатил?“ Ви обрнувам внимание на Христа. Тој бил безгрешен и, не само тоа, бил небесен кнез; но заради човекот, заради човечкиот род, „стана грев“. „Беше вброен меѓу злосторници за да ги понесе на себе гревовите на мнозина и да се заземе за злосторниците“ (Исаија 53,12).

А од што се откажуваме ние кога ќе дадеме сè? Од осквернетото со грев срце што треба да го исчисти Исус, да го испере со својата крв и да го спаси со својата ненадмината љубов! И пак луѓе-

то мислат дека е тешко да се откажеме од сè! Се срамам да слушам кога се зборува за тоа, се срамам да пишувам за тоа.

Бог не бара да се откажеме од ништо што би можеле да го задржиме за свое добро. Сè што прави, Тој го има предвид доброто на своите деца. Сите оние што не го избрале Христа, барем кога би можеле да сфатат дека Тој им нуди нешто неизмерно подобро од она што самите го сакаат! Најголема штета и неправда човекот ѝ нанесува на својата сопствена душа кога мисли или работи противно на Божјата волја. Нема вистинска радост на патот што го забранил Оној кој знае што е најдобро и кој им посакува добро на своите созданија. Патот на престапот е пат на беда и пропаст.

Во заблуда сме ако мислиме дека Бог радо ги гледа страдањата на своите деца. Цело небо се труди и сака човекот да биде среќен. Нашиот небесен Отец ни едно свое создание не го лишува од радоста. Божествените прописи бараат од нас да не им попуштаме на оние желби што би предизвикале страдања и разочарување, што би ни ја затвориле вратата на среќата и на небото. Откупителот на светот ги прифаќа луѓето онакви какви што се, со сите нивни недостатоци, мани и слабости; и Тој не само што ќе ги исчисти од

гревот и што ќе ги откупи со својата крв, туку ќе ги задоволи копнежите на срцата на сите што ќе го примат неговиот јарем, што ќе го носат неговото бремене. Негова намера е да им подари мир и одмор на сите што доаѓаат кај него да бараат леб на животот. Тој бара од нас да ги исполнуваме само оние должности што нашите чекори ќе ги одведат до врвовите на блаженството до кои непослушните никогаш нема да допрат. Вистински радосен живот на душата постои кога во неа ќе се всели Христос, надежта на славата.

Мнозина прашуваат: „Како можам себеси да му се предам на Бога?“ Вие сакате да му се предадете нему, но ви недостигаат морални сили, му робувате на сомневањето и ограничени сте со навиките на вашиот грешен живот. Вашите ветувања и вашите одлуки личат на кули од песок. Не сте во состојба да управувате со своите мисли, со своите побуди, со своите чувства. Свеста дека сте ги прекршиле своите ветувања и сте ги изневериле своите дадени зборови ја слаби вашата доверба во сопствената чесност и ве наведува на помисла дека Бог не може да ве прими; но не треба да очајувате. Вам ви е неопходно да сфатите колкава е вистинската сила на волјата. Таа е сила што владее во човековата природа, способност на одлучување или бирање. Сè зависи од правилната

употреба на волјата. Бог му дал на човекот власт да бира и од него зависи дали ќе се послужи со неа. Вие не можете да го промените срцето, вие не можете сами од себе да му ги посветите на Бога чувствата на срцето; но можете да решите, да одберете да му служите! Можете да му ја предадете својата волја; тогаш Тој ќе дејствува во вас и ќе стори да сакате и да го правите она што му е нему угодно. Со тоа целата ваша природа ќе биде ставена под управа на Христовиот Дух; Тој ќе биде центар на сите ваши чувства, вашите мисли ќе стапат во хармонија со него.

Стремежите кон доброта и кон светост се добри сами по себе; но ако се запрете само на нив, тие нема да ви бидат од никаква полза. Мнозина ќе бидат загубени иако сакаат и копнеат да бидат христијани. Тие не стасале дотаму својата волја да му ја потчинат на Бога. Затоа сега и не се решаваат да бидат христијани.

Ако правилно ја користите својата волја, може да настане комплетна промена во вашиот живот. Ако волјата му ја потчините на Христа, вие ќе се здружите со сила која стои над сите поглаварства и власти. Ќе имате на располагање сила озгора која ќе ви помогне да бидете постојани, и со верна и предана служба на Бога, оспособени да живеете нов живот, живот со вера.

6

Вера и прифаќање

Кога Светиот Дух ќе ја разбуди вашата совест, ќе видите дел од стравотијата на гревот, дел од неговата сила, од неговиот чемер и јад и ќе почнете да се гнасите од него. Ќе сфатите дека гревот ве одвоил од Бога, дека сте во власт на силата на злото. Колку повеќе ќе се борите да се ослободите, сè повеќе ќе ја увидувате својата беспомошност. Вашите побуди се грешни, вашето срце е нечисто. Ќе видите дека животот ви бил полн со себичност и со грев. Ќе копнеете за про-

штавање, за очистување, за ослободување. Хармонија со Бога, сличност со него - што би можеле да сторите да го постигнете тоа?

Вам ви е потребен мир - небесно проштавање и мир и љубов во срцето. Тоа не може да се купи со пари, да се постигне со разумот, со мудроста; не можете да се надевате дека кога било до тоа ќе се доберете со свои сопствени напори. Бог тоа ви го нуди како подарок, „без пари и без плата“ (Исаија 55,1). Сето тоа е ваше само ако ја подадете раката и ако го земете. Господ вели: „Ако вашите гревови се како гламна, ќе станат бели како снег, и ако се црвени како пурпур, ќе станат како волна“ (Исаија 1,18). „Ќе ви дадам ново срце и нов дух ќе вдахнам во вас“ (Езекил 36,26).

Вие сте ги признале гревовите и во срцето сте решиле да ги отфрлите. Сте решиле да му се предадете на Бога. Појдете сега кај него, молете го да ги испере вашите гревови и да ви даде ново срце. Тогаш верувајте дека Тој ќе го стори тоа затоа што така ветил. Тоа е учење што го проповедал Исус додека бил на земјата; ние мораме да веруваме дека навистина го примаме дарот што ни го ветил Бог и тогаш тој е наш. Исус ги лекувал луѓето од нивните болести кога ѝ верувале на неговата моќ; им помагал во она што можеле да го видат за да ги поттикне да му веруваат и во

она што не можеле да го видат - ги насочувал да поверуваат во неговата моќ да ги проштава гревовите. Тој тоа отворено го кажал при лекувањето на фатениот: „Но, да знаете дека Синот човечки има власт на земјата да ги простува гревовите.

Потоа му рече на парализираниот: Стани, земи си ја постелата и оди си дома“ (Матеј 9,6). Зборувајќи за Христовите чуда, евангелистот Јован исто така кажува: „А ова се напиша за да верувате дека Исус Христос е Божји Син и, верувајќи, да имате живот во неговото име“ (Јован 20,31).

Од едноставните библиски извештаи за начинот на кој Исус ги лекувал болните, ние можеме да научиме нешто за тоа како треба да се верува во него за проштавање на гревовите. Да го разгледаме извештајот за фатениот во бањата Витезда. Кутриот страдалник бил беспомошен; не се служел со нозете триесет и осум години. Сепак Исус му наредил: „Стани, земи си ја рогозината и оди си!“ (Јован 5,8). Болниот можел да каже: „Господе, ако ме излечиш, ќе ги послушам твоите зборови!“ Но не, тој им верувал на Христо-

*Мир - небесно
проштавање... Бог тоа
ви го нуди како
подарок „без
пари и без
плата“...*

вите зборови, верувал дека веќе е излечен и веднаш се обидел да оди; сакал да оди и - проодил! Постапил според Христовите зборови и Бог му дал сила. Бил излечен!

И вие како грешници сте во слична положба. Вие не можете да ги окаете гревовите од минатото, не можете да го промените срцето, не можете себеси да се сторите свети. Но Бог ветува дека сето тоа ќе го стори за вас преку Христа. Вие морате да верувате во тоа ветување! Морате да ги признаете гревовите и себеси да му се предадете на Бога. Морате да сакате да му служите. И штом ќе го сторите тоа, Бог ќе го исполни зборот што ви го дал. Ако верувате во ветувањето - ако верувате дека гревовите ви се простени и дека сте чисти - Бог постапува така; вие сте излечени исто онака како Христос што му дал сила на фатемиот да оди кога тој поверувал оти е излечен. Така е штом верувате во тоа.

Не чекајте да почувствувате дека сте излечени, туку кажете: „Верувам, тоа е точно, не затоа што јас така чувствувам, туку затоа што ветил Бог!“

Исус вели: „Сè што ќе побарате во молитва, верувајте дека го примивте, и ќе ви биде“ (Марко 11,24). Со ова ветување е поврзан и услов - да

се молиме во согласност со Божјата волја, а Божја волја е да нè исчисти од гревот, да нè оспособи да живееме свет живот. Така и ние можеме да се молиме за тие благослови, да веруваме дека ги примаме и да му благодариме на Бога што сме ги примиле. Наше предимство е да доаѓаме кај Исуса и да се чистиме, да стоиме пред Законот без мана и дамки. „Сега нема осуда за оние кои се во Исуса Христа“ (Римјаните 8,1).

Затоа не сте свои; купени сте скапо. „Знаејќи дека не сте откупени со распадливи нешта, како сребро или злато... туку со скапоцената крв на Христа како невино и чисто јагне“ (1 Петрово 1,18.19). Со ова едноставно дело, верувајќи му на Бога, Светиот Дух зачнал нов живот во вашето срце. Вие сте се родиле како дете во Божјето семејство и Тој ве љуби како што го љуби својот Син.

Сега, кога сте му се предале на Исуса, немојте да се повлекувате, немојте да го напуштате него, туку од ден на ден зборувајте: „Јас сум Христов; јас сум му се предал нему!“ Молете го да ви го даде својот Дух и да ве поддржува со својата милост. И како што сте станале негово дете, предавајќи се себеси на Бога и верувајќи во него, така морате и да живеете во него. Апостолот ве-

ли: „Како што го примивте Господа Исуса Христа, така и да живеете во него!“ (Колошаните 2,6).

Се чини дека некои мислат оти мора да бидат ставени на проба, дека мораат да му докажат на Господа оти се промениле пред да можат да бараат негов благослов. Но тие дури и сега можат да го бараат Божјиот благослов. Ним им е потребна неговата милост, Христовиот Дух, да им помогне во нивните слабости, или, во спротивно, не ќе можат да му се противстават на злото. На Исуса му е мило да дојдеме кај него токму такви какви што сме, грешни, беспомошни, зависни. Можеме да дојдеме со сите наши слабости, со нашите лудости, со нашата грешност и покајнички да паднеме пред неговите нозе. Негова слава е да нè земе во преградките на својата љубов, да ги преврзе нашите рани, да нè исчисти од секоја нечистота.

И токму овде илјадници се мамат: не веруваат дека Исус им проштава лично, поединечно. Тие не се потпираат на Божјата реч. Предност за сите што ги исполнуваат условите е да знаат дека проштавањето без ограничување се однесува на секој нивни грев. Отфрлете го сомневањето дека Божјите ветувања не се однесуваат и на вас! Тие му се упатени на секој престапник кој се кае. Христос дава сила и милост што ангелите ѝ ги

пренесуваат на секоја душа која верува. Никој не е толку грешен за да не може да најде сила, чистота и праведност во Христа кој умрел за него. Тој чека да му ја слече облеката извалкана и осквернета со грев и да го облече во бела облека на праведност; Тој го повикува да живее а не да умре.

Бог не постапува со нас онака како што постапуваат смртните луѓе едни кон други. Неговите мисли се мисли на милосрдие, на љубов и на најнежно сочувство. Тој вели: „Грешникот

*Бог не
постапува
со нас онака
како што
постапуваат
смртните
луѓе едни
кон други.*

нека го остави својот пат и злосторникот своите намери. Нека се врати кај Господа, кој ќе му се смилува, и кај нашиот Бог, зашто великодушно проштава.“ „Како магла сум ги растерал твоите опачности и твоите гревови како облак“ (Исаија 55,7; 44,22).

„Не ми е мила смртта на оној што умира, вели Господ, Господ; обратете се и живејте“ (Езекил 18,32). Сатаната е готов да го сврти вашиот поглед од Божјите блажени ветувања. Тој сака да ѝ одземе на душата секоја искра на надеж и секој зрак на светлина, но вие не смеете да му дозволите да го

прави тоа. Не го слушајте искушувачот туку кажете: „Исус умрел јас да можам да живеам. Тој ме љуби и не сака да пропаднам. Имам небесен Татко кој сочувствува со мене; и, иако сум ја злоупотребил неговата љубов, иако сум ги растурил благословите со кои ме опсипал, ќе станам и ќе појдам кај Татко ми, па ќе му речам: ‘Татко, му згрешив на Небото и тебе; не сум веќе достоин да се нарекувам твој син. Прими ме како еден од твоите момоци.’“ Споредбата ни кажува на кој начин заскитаниот ќе биде примен: „И кога беше уште далеку, татко му го здогледа и му се сожали, па се стрча кон него, му се фрли на вратот и го целиваше“ (Лука 15,18-20).

Меѓутоа, дури и оваа споредба, иако е толку нежна и трогателна, не успева да го изрази огромното сочувство на небесниот Отец. Господ објавува преку својот пророк: „Те љубам со вечна љубов и затоа постојано ти укажувам милост“ (Еремија 31,3). Додека грешникот е уште далеку од домот на Отецот и го растура својот имот во туѓа земја, срцето на Отецот копнее за него; и секој разбуден копнеж на душата да се врати кај Бога не е ништо друго туку нежен повик на Божјиот Дух кој го преколнува, сесрдно го моли, го наговара заскитаниот да му се врати на срцето на Отецот полно со љубов.

Знаејќи за овие драгоцени библиски ветувања, можете ли уште да се сомневате? Зар можете да верувате дека Господ немилосрдно би го одбил бедниот грешник кој копнее да му се врати, кој копнее да ги отфрли гревовите и покајнички да падне пред неговите нозе? Отфрлете ги таквите мисли! Ништо не може да ѝ наштети на вашата душа во толкава мера како таквите сфаќања за вашиот небесен Отец. Тој го мрази гревот, но го сака грешникот и се дал себеси во личноста на Христа за да можат сите што сакаат да бидат спасени и да уживаат вечно блаженство во царството на славата. Кои посилни или понежни зборови би можеле да се пронајдат од оние што ги избрал Тој да ја изрази својата љубов кон нас? Тој изјавува: „Може ли жена да го заборава своето доенче, да нема сочувство кон чедото на својата утроба? Ако некоја и би го заборавила, јас тебе нема да те заборавам“ (Исаија 49,15).

Подигнете го погледот, вие кои се сомневате и кои се тресете, зашто Исус живее за да посредува за нас. Заблагодарете му на Бога што ни го подарил својот мил Син и молете се неговата смрт да не биде за вас залудна. Духот ве повикува денеска. Дојдете со цело срце кај Исуса и барајте негов благослов.

Додека ги читате ветувањата, имајте на ум дека тие се израз на неговата неискажлива љубов и милосрдие. Големото срце на бесконечната Љубов чувствува безгранично сожалување кон грешникот. „Имаме откуп преку неговата крв, прошка на гревовите“ (Ефешаните 1,7). Да, верувајте цврсто дека Бог е ваш помошник. Тој сака да го обнови во човекот својот морален лик. Кога ќе му пристапите со признавање и со покајание, Тој ќе ви пристапи вам со милост и со проштавање.

7

ВИСТИНСКИ ХРИСТОВИ СЛЕДБЕНИЦИ

Така, ако некој е во Христа, тој е ново создание; старото помина и ете, сè ново настана“ (2 Коринќаните 5,17).

Некој можеби не ќе може да го каже точното време или местото на своето обратување, или да ги наведе сите околности што довеле до него, но тоа уште не докажува дека не е обратен. Христос му рекол на Никодима: „Ветерот дува каде што сака. Го слушаш неговиот шум, а не знаеш од каде доаѓа и каде оди. Така е со секој што е роден од Духот“ (Јован 3,8). Како невидливиот ветер,

чиешто дејствување јасно се гледа и се чувствува, и Божјиот Дух работи врз човечкото срце. Таа преродбенска сила, што ниедно човечко око не може да ја види, зачнува нов живот во душата, создава ново создание според Божјиот лик. Иако делото на Духот е нечујно и незабележливо, по-

следиците се видливи. Ако е срцето преродено со работата на Божјиот Дух, животот ќе го посведочи тоа. Иако ние сами ништо не можеме да сториме за да го измениме срцето, или да воспоставиме хармонија со Бога, иако воопшто не смееме да се потпреме на себе или на нашите добри дела, нашиот живот ќе покаже дали Божјата милост живее во нас. Ќе се види промена во карактерот, во обичаите, во стремежите. Ќе се види јасна и решителна разлика меѓу она што тие биле и она што се сега. Карактерот не се открива со случајните добри или лоши дела, туку со склоностите што се покажуваат во вообичаените зборови и постапки.

Таа
 преродбенска
 сила, што
 ниедно
 човечко око
 не може да ја
 види, зачнува
 нов живот во
 душата...

Вистина е дека некој може навидум беспрекорно да се однесува и без Христовата преродбенска сила. Желбата за влијание во друштвото и за почитување од страна на другите може некого да го наведе да живее уреден живот. Самопочитувањето може да нè наведе формално да се пазиме од злото. И себичното срце може да прави великодушни дела. Тогаш, на кој начин можеме да утврдиме на чија страна сме?

Кому му припаѓа нашето срце? Кому му се посветени нашите мисли? За кого сакаме да разговараме? Кому му ги подаруваме нашите најтопли чувства или нашите најдобри сили? Ако сме Христови, тогаш и нашите мисли се со него, најслатко ни е да размислуваме за него. Сè што имаме и што сме, му е посветено нему. Ние копнееме да го носиме неговиот лик, да дишеме со неговиот дух, да ја исполнуваме неговата волја, да му угодиме нему во сè.

Оние што стануваат нови суштества во Исуса Христа, ќе донесуваат и плодови на Духот: „Љубов, радост, мир, долготрпеливост, љубезност, добрина, верност, кротост, воздржливост“ (Галатите 5,22.23). Тие нема веќе да се поведуваат по некогашните страсти, туку со вера во Божјиот Син ќе ги следат неговите стапки, ќе го одблеснуваат неговиот карактер, ќе се

чистат како и Тој што е чист. Она што некогаш го мразеле, сега го сакаат, а она што некогаш го сакале, сега го мразат. Горделивите и натрапливите стануваат кротки и со понизно срце. Суетните и дрските стануваат сериозни и скромни. Пијаниците стануваат трезвени, а разузданите чисти. Безобсирните обичаи и модата на светот се потиснуваат на страна. Христијаните нема да се стремат кон надворешно украсување, туку кон „скриената личност во срцето, кон нераспадливиот украс на кроткиот и тивок дух, што е од голема вредност пред Бога“ (1 Петрово 3,3.4).

Нема никаков доказ дека покајанието е искрено ако не доведе до потполна промена. Ако грешникот го обнови својот завет, ако го врати она што го грабнал, ако ги признае гревовите и ако почне да ги љуби Бога и ближните, тогаш може да биде сигурен дека преминал од смртта во живот.

Ако како заблудени, грешни суштества, дојдеме кај Христа и ако примиме проштавање и милост, во нашето срце се раѓа љубов. Секој товар ни е лесен, зашто е лесен јаремот што го нуди Христос. Должноста станува уживање, а жртвата задоволство. Патот што порано ни изгледал обвинен со темнина, сега е осветлен со зраци на Сонцето на правдата.

Милноста на Христовиот карактер ќе се види и кај неговите следбеници. Нему му причинувало задоволство да ја исполнува Божјата волја. Љубовта кон Бога, ревнувањето за неговата слава, тоа била сила што управувала со животот на нашиот Спасител. Љубовта ги разубавувала и ги облагородувала сите негови постапки. Љубовта е од Бога. Таа не може да се зачне, не може да настане во непосветено срце. Таа се наоѓа само во срцето во кое владее Исус. „Ние го љубиме него, зашто првин Тој покажа љубов кон нас“ (1 Јованово 4,19). Во срцето што е обновено со божествената милост, љубовта е начело на однесувањето. Таа го менува карактерот, управува со побудите, владее со страстите, го отстранува непријателството, ги облагородува чувствата. Оваа љубов, ако се негува во срцето, го разубавува животот и шири насекаде околу себе благородно влијание.

Постојат две заблуди од кои Божјите деца - особено оние кои штотуку почнале да се потпираат на неговата милост - посебно мораат да се пазат. Првата, за која веќе стана збор, е заблудата дека нашите дела можат да нè доведат во хармонија со Бога. Оној што се обидува да стане свет правејќи добри дела, држејќи го Законот, се обидува да стори нешто што е невозможно. Сè што би

можел човекот да стори без Христа е извалкано со себичност и со грев. Само Христовата милост, со помош на верата, може да нè стори свети.

Втората, не помалку опасна крајност, е заблудата дека верувањето во Христа го ослободува човекот од држењето на Законот, зашто, според оваа заблуда, со вера ја добиваме Христовата милост и нашите дела немаат никакво влијание врз нашето спасение. Меѓутоа, да обрнеме овде внимание на фактот дека послушноста не е само некое формално покорување, туку служење од љубов. Божјиот закон е израз на неговата вистинска природа; тој е олицетворение на големото начело на љубовта и, според тоа, темел на неговото владеење и на небото и на земјата. Ако нашите срца се преобразени, ако ние го одразуваме Божјиот лик и ако божествената љубов е всадена во нашата душа, нема ли тогаш и Божјиот закон да се исполнува во нашиот живот? Ако начелото на љубовта е всадено во срцето, ако е човекот прероден и е сличен на Оној што го создал, тогаш е исполнето и новозаветното ветување: „Ќе ги врежам моите закони на нивните срца и ќе ги напишам на нивниот ум“ (Евреите 10,16). А ако е Законот напишан во срцето, зар тој нема да го обликува животот? Послушноста - служење и преданост од љубов - е вистински знак дека сме

негови ученици. Така кажува и Писмото: „Ова е Божјата љубов: да ги извршуваме неговите заповеди“; „Оној кој вели ‘го знам’, а не ги држи неговите заповеди, лажливец е и вистината не е во него“ (1 Јованово 5,3; 2,4). Наместо да нè ослободи од послушноста, токму верата, и само верата, нè прави учесници во Христовата милост, што нè оспособува да бидеме послушни.

Ние не го заслужуваме спасението со нашата послушност, зашто спасението е Божји дар без возврат, дар што се прима со вера. Меѓутоа, послушноста е плод на верата. „И знаете дека Тој се јави за да ги отстрани гревовите, а во него нема грев. Ниту еден кој останува во него, не греша. Ниту еден кој греша, не го видел него ниту го познал“ (1 Јованово 3,5.6). Еве вистински доказ: Ако бидеме во Христа, ако Божјата љубов биде во нас, нашите чувства, нашите мисли, нашите намери, нашите постапки, ќе бидат во хармонија со Божјата волја која е изразена во прописите на неговиот свет Закон. „Дечиња, никој да не ве мами. Кој чини праведност, праведен е така како што е и Тој праведен“ (1 Јованово 3,7). Праведноста е опишана со мерилото на Божјиот свет Закон што е објавен во десетте правила дадени на Синај.

Онаа, таканаречена вера во Христа, која тврди дека го ослободува човекот од обврската да му биде послушен на Бога, не е вера туку дрскост. „Зашто со милоста сте спасени, преку вера.“ Меѓутоа, „верата, ако нема дела, мртва е сама по себе“ (Ефешаните 2,8; Јаков 2,17). Пред да дојде на земјата, Исус рекол за себе: „Волјата твоја сакам да ја извршувам, Боже, и Законот твој јас длабоко во срцето го носам“ (Псалм 40,8). А непосредно, пред да замине на небото, објавил: „Јас ги одржав заповедите на мојот Отец и останувам во неговата љубов“ (Јован 15,10). Писмото вели: „По тоа знаеме дека го познаваме, ако ги вршиме неговите заповеди... Оној кој вели дека останува во него, треба да живее како што живееше Тој“ (1 Јованово 2,3.6). „Бидејќи и Христос страдаше за вас и ви остави пример и вие да одите по неговите стапки“ (1 Петрово 2,21).

Условот за вечен живот и сега е ист каков што бил секогаш - онаков каков што бил во рајот пред паѓањето на нашите прародители - совршена послушност кон Божјиот закон, совршена праведност. Кога вечниот живот би можел да се добие под кој и да е друг услов, освен под овој, би била доведена во опасност среќата на целата вселена. На гревот, со сета негова придружба од

несреќи и беди, би му се создала можност да стане бесмртен.

Со послушноста кон Божјиот закон пред да падне, Адам можел да обликува праведен карактер. Но тој не успеал да го стори тоа, и поради неговиот грев, и нашата природа станала грешна, и ние не сме во состојба себеси да се сториме пра-

ведни. Затоа што сме грешни, несвети, ние не можеме да бидеме совршено послушни кон светиот Закон. Ние немаме некоја своја праведност со која би можеле да ги задоволиме барањата на Божјиот закон. Меѓутоа, Христос ни овозможил решение на проблемот. Тој живеел на земјата соочен со истите неволји и искушенија со кои и ние се соочуваме. Живеел безгрешен живот. Умрел за нас и сега се нуди да ги земе нашите гревови, а нам да ни ја даде својата праведност. Ако му се предадете нему и ако го прифатите како свој Спасител, тогаш, без оглед на сета грешност на вашиот поранешен живот, заради него ќе бидете прогласени праведни. Вашиот карактер ќе би-

Вашиот карактер ќе биде заменет со Христовиот карактер и вие ќе бидете прифатени пред Бога како никогаш да не сте грешеле.

де заменет со Христовиот карактер и вие ќе бидете прифатени пред Бога како никогаш да не сте грешеле.

И повеќе од тоа, Христос го менува срцето. Тој со вера живее во вашето срце. Со вера и со постојано потчинување на вашата волја на Христа, вие треба да ја одржувате оваа врска со него; и сè додека ќе постапувате така, Тој ќе дејствува во вас и ќе ви помогне да живеете според неговата волја. Тогаш ќе можете да кажете: „А животот што сега го живеам во телото, го живеам преку вера во Божиот Син кој ме милее и се предаде себеси за мене“ (Галатите 2,20). Така Исус и им рекол на своите ученици: „Зашто не сте вие тие кои зборуваат, туку Духот на вашиот Отец кој зборува во вас“ (Матеј 10,20). И тогаш, кога Христос работи во вас, вие ќе покажете ист дух и ќе правите исти дела - дела на праведност, на послушност.

Според тоа, ние немаме во себе ништо со што би можеле да се пофалиме. Немаме никаква причина себеси да се воздигаме. Единствен темел на нашата надеж е Христовата праведност што ни е дадена и она што го прави неговиот Дух во нас и преку нас.

Кога зборуваме за верата, мораме да имаме на ум дека треба да правиме разлика. Имено, пос-

тои еден вид верување што наполно се разликува од верата. Постојењето на Бога и неговата сила, вистината на неговата Реч, сето тоа се факти што ниту сатаната ниту неговата војска не можат сериозно да ги побијат. Библијата кажува дека и „ѓаволите веруваат и се тресат“, но тоа не е вера. Таму каде што постои не само верување во Божјата реч, туку и прифаќање на неговата волја, каде што срцето му се потчинило нему, каде што чувствата се насочени кон него, таму има вера - вера која работи низ љубовта и ја чисти душата. Со таа вера срцето се преобразува и добива Божји лик. А срцето, кое во својата непреродена состојба не му се покорувало на Божјиот закон, а и не можело, сега ужива во неговите свети прописи извикнувајќи заедно со псалмистот: „Законот твој неизмерно го љубам и по цел ден за него размислувам“ (Псалм 119,97). И праведноста на Законот се исполнува во нас „кои не живееме според телото, туку според Духот“ (Римјаните 8,1).

Има и такви кои ја запознале Христовата љубов која проштава, и кои навистина сакаат да бидат Божји деца, но се свесни за несовершенството на својот карактер, за грешноста на својот живот, и затоа се готови да се посомневаат во тоа дека Светиот Дух навистина го преродил нив-

ното срце. Ним би им кажала: Немојте да се повлекувате обземени со очај! Ние често ќе мораме да паѓаме пред Исусовите нозе и да плачеме поради нашите недостатоци и грешки, но не смееме да се обесхрабриме. Дури и ако непријателот нè обори, Бог не нè отфрла, не нè заборава и не нè одбива! Не! Христос се наоѓа од десната страна на Бога и самиот се зазема за нас. Саканиот ученик Јован вели: „Ова ви го пишувам за да не грешите; а ако некој згреши, имаме застапник кај Отецот, праведникот Исус Христос“ (1 Јованово 2,1). Не заборавајте ги Христовите зборови: „Зашто самиот Отец ве љуби“ (Јован 16,27). Тој копнее да ве врати кај себе, да види како неговата чистота и светост се одразуваат во вас. И само ако сакате да му се покорите нему, Тој, кој го почнал доброто дело во вас, ќе го продолжи сè до денот на Исуса Христа. Молете се посесрдно, верувајте попотполно! Кога ќе се посомневаме во нашата сила, да се потпреме на силата на нашиот Откупител и тогаш ќе го прославуваме Оној кој е здравје на нашата душа.

Колку повеќе му се приближувате на Исуса, сè погрешни ќе изгледате во своите очи; погледот ќе ви биде појасен па ќе видите остра и одредена разлика меѓу своето несовершенство и неговата совршена природа. Тоа ќе биде доказ де-

ка измамите на сатаната ја загубиле својата сила и дека во вас дејствува животворувачкото влијание на Божјиот Дух.

Никаква длабоко вкоренета љубов кон Исуса не може да живее во срцето што не ја сфатило својата грешност. Душата што е преобразена со Христовата милост ќе му се восхитува на неговиот божествен карактер; но ако уште не ја гледаме нашата морална изопаченост, тоа е непогрешен доказ дека не сме ја согледале Христовата убавина и неговото совршенство.

Колку помалку ќе се цениме себеси, сè повеќе ќе ја цениме бесконечната чистота и убавина на нашиот Спасител. Погледот во нашата грешност нè гони кон Оној кој може да ни прости; и кога душата, откако ќе ја сфати својата беспомошност, ќе посегне по Христа, Тој ќе се открие во сила. Колку повеќе свеста за нашата сопствена немоќ нè гони кон него и кон Божјата реч, ќе имаме сè повозвишени гледишта за неговиот карактер и поцелосно ќе го одразуваме неговиот лик.

Колку повеќе му се приближувате на Исуса, сè погрешни ќе изгледате во своите очи...

8

Растење во Христа

Промената на срцето со која стануваме Божји деца во Библијата се нарекува раѓање. На друго место е споредена со ‘ртење на добро семе што го посеал домаќин. Според истата слика, оние кои штотуку се обратиле на Христа треба „како новороденчиња“ во сè да „растеме“ „кон Оној кој е главата, Христос“ (1 Петрово 2,2; Ефешаните

4,15). Или, слично на доброто семе што е посеано во поле, треба да израснат и да донесат плод. Исаија кажува дека тие треба „да се наречат дабови на правдата, насад Господов, на слава негова“ (Исаија 61,3). И така од животот на природата се земено слики што ни помагаат да ги разбереме таинствените вистини на духовниот живот.

Сета мудрост и вештина на човекот не можат да му вдахнат живот ниту на најмалечкиот предмет во природата. Само со животот што го вдахнал лично Бог можат да живеат и растенијата и животните. Исто така само со животот од Бога се зачнува духовен живот во срцето на човекот. Ако човекот не е роден „озгора“ (Јован 3,3), не може да добие дел во животот што сакал Христос да ни го даде со своето доаѓање.

Слично со животот е и растењето. Бог е тој кој прави пупката да распути и цутот да даде плод. Со негова сила семето се развива, „најпрвин стебленце, потоа клас и најпосле клас полн со зрна“ (Марко 4,28). Пророкот Осија кажува за Израел дека ќе „процути како крин, ќе раѓа како жито и ќе цути како винова лоза“ (Осија 14, 5.7). Исус ни заповеда: „Погледнете како растат криновите“ (Лука 12,27). Растенијата и цвеќето не растат сами од себе, со своја грижа и напор, туку примајќи го она што им го приготвил Бог да

им служи за животот. Детето не може со никаков свој напор или сила да го зголеми својот раст. Така ни вие не можете со свој напор или грижа да си го осигурите своето духовно растење. Растението, детето, растат примајќи го од околината она од што им зависи животот - воздух, сончева светлина и храна. Она што тие дарови на природата се за животното и за растението, тоа е Христос за оние што се надеваат во него. Тој е нивно „вечно видело“, „сонце и штит“ (Исаија 60,19; Псалм 84,11). Тој ќе му биде „роса на Израел“, „роса што оросува ливада“ (Осија 14,5; Псалм 72,6). Тој е жива вода, „Божји леб ... кој слегува од небото и му дава живот на светот“ (Јован 6,33).

Со ненадминатиот дар на својот Син, Бог го опкружил цел свет со атмосфера на милост како воздухот што кружи околу земјината топка. Сите што се решаваат да ја вдишуваат таа животодавна атмосфера, ќе живеат и ќе израснат „кон него кој е главата: Христос“.

Цутот го следи сонцето, при што блескотните зраци му помагаат да ја усоврши убавината и симетријата; така и ние мораме да го следиме Сонцето на праведноста при што ќе нè осветли небесната светлина и тогаш нашиот карактер ќе се развива според Христовиот пример.

Истото тоа го кажал Исус кога рекол: „Останете во мене и јас во вас. Како лозинката што не може да роди плод сама од себе ако не остане на лозата, така ни вие, ако не останете во мене... зашто без мене не можете да сторите ништо“ (Јован 15,4.5). За да можете да живеете свет живот, вие зависите од Христа како и лозинката што зависи од лозата-родител за да расте и да донесе плод. Одвоени од него, вие немате живот. Немате сили да му се противставите на искушението или да растете во милоста и светоста. Живеејќи во него, можете да напредувате. Црпејќи живот од него, нема да се сушите ниту да останете без плод. Ќе бидете слични на дрво што е „засадено крај поток“.

Мнозина сметаат дека еден дел од работата мораат да свршат сами. Тие покажале доверба во Христа за да им се прости гревот, но сега се трудат со свои напори да живеат праведно. Меѓутоа, секој таков напор е напразен. Исус вели: „Без мене не можете да правите ништо!“ Нашето растење во милоста, нашата радост, нашата корисност - сето тоа зависи од нашето единство

*Мнозина
сметаат дека
еден дел од
работата
мораат да
свршат сами...*

со Христа. Само тогаш ако секој ден и секој час сме во заедница со него - единствено ако живееме во него - ќе можеме да растеме во милоста. Тој не е само „зачетник“, туку и „извршител“ на нашата вера. Тоа е Христос - прв и последен и секогаш. Тој мора да биде со нас не само на почетокот и на крајот од нашиот пат, туку и на секој чекор низ животот. Давид вели: „Постојано пред себе Господа го гледам: Тој ми е оддесно - нема да потклекнам“ (Псалм 16,8).

Дали прашувате: „Како треба да живеам во Христа?“ - На ист начин како што сте го примиле на почетокот. „Така, како што го примивте Господа Исуса Христа, така и да живеете во него.“ „А праведникот ќе живее од верата“ (Колошаните 2,6; Евреите 10,38). Вие сте му се предале на Бога да бидете наполно негови, да му служите и да го слушате, и сте го прифатиле Христа како свој Спасител. Вие не сте можеле сами да ги окаете гревовите или да го промените срцето; но вие сте му се предале на Бога верувајќи дека Тој, заради Христа, го сторил сето тоа за вас. Со вера сте станале Христови и со вера треба да растете во него - давајќи и земајќи. Вие треба да дадете сè - срцето, волјата, служба - себеси да му се предадете нему и да бидете послушни на сите негови барања; вие морате и да земете сè - Хрис-

та, полнината на сите благослови, да живее во вашето срце, да биде ваша сила, ваша праведност, ваш вечен помошник - да ви подари сила да бидете послушни.

Посветете му се на Бога наутро; тоа нека биде ваша прва работа. Ваша молитва нека биде: „Земиме ме, о Господе; дај потполно да бидам твој! Сите мои планови ги ставам пред твоите нозе. Употреби ме денеска во твоја служба. Биди со мене и целото мое дело нека се слее со тебе!“ Така треба да биде секој ден. Секое утро посветувајте му се на Бога за тој ден. Изнесете му ги сите свои планови со цел неговото провидение да покаже дали треба да ги остварите или да ги отфрлите. И така, од ден на ден, својот живот ќе го предавате во Божји раце; со тоа вашиот живот ќе се преродува и ќе биде сè посличен на Христовиот живот.

Животот во Христа е живот полн со спокојство. Можеби во него нема да има занес на чувствата, но ќе има постојана, спокојна доверба. Вие не се надевате во себе туку во Христа. Вашата слабост е соединета со неговата сила, вашето незнаење со неговата мудрост, вашата кривост со неговата издржливост. И така, не треба да гледате на себе, не треба да се занимавате со себе, туку гледајте на Христа. Вашите мисли нека се занимаваат со неговата љубов, со убави-

ната и со совршенството на неговиот карактер. Христос со своето самооткажување, Христос со своето понижување, Христос со својата чистота и светост, Христос со својата неспоредлива љубов - тоа е тема за која треба да размислува вашата душа. Сакајќи го него, следејќи го него, потпирајќи се потполно на него, вие ќе се преобразите и ќе станете слични на него.

Исус вели: „Бидете во мене!“ Тие зборови содржат мисла за одмор, за постојаност, за доверба. И повторно Тој повикува: „Дојдете кај мене... и јас ќе ви дадам починка!“ (Матеј 11,28.29). Зборовите на псалмистот ја изразуваат истата мисла: „Биди спокоен пред Господа и трпеливо чекај го!“ Исаија нè уверува: „Во мирот и во надевањето лежи вашата сила“ (Псалм 37,7; Исаија 30,15). Овој одмор не се состои од некаква неактивност, зашто во повикот на Спасителот ветувањето за одмор е поврзано со повик за работа: „Земете го мојот јарем на себе...и ќе најдете починка за своите души“ (Матеј 11,29). Срцето кое најпотполно почива во Христа, ќе биде најсериозно и најтрудољубиво во работата за него.

Кога сме окупирани со себе, нашиот ум се одврка од Христа, од изворот на силата и животот. Затоа сатаната постојано се труди вниманието да го одврати од Спасителот и со тоа

да ја спречи заедницата и врската на душата со Христа. Задоволствата на светот, грижите и несигурноста и жалостите на животот, маните на другите или вашите сопствени мани и недостатоци - тоа се предмети кон кои тој, кон еден од нив или кон сите заедно, сака да ги насочи вашите мисли. Немојте да ве заведат неговите лукавства. Мнозина, кои навистина се совесни и кои сакаат да живеат за Бога, тој мошне често ги наведува да се занимаваат со своите мани и слабости и така, одвојувајќи ги од Христа, се надева дека ќе постигне победа. Ние не смееме самите себеси да станеме центар и потоа да се грижиме и да се плашиме дали ќе бидеме спасени. Сето тоа ја оддалечува душата од Изворот на нашата сила. Препуштете му ја на Бога грижата за својата душа и имајте доверба во него. Разговарајте и мислете за Исуса. Вашето „јас“ нека се загуби во него. Отфрлете секое сомневање; истерајте го својот страв. Кажете со апостол Павле: „А јас веќе не живеам, туку Христос живее во мене, а животот што сега го живеам во телото, го живеам преку вера во Божјиот Син, кој ме милее и се предаде себеси за мене“ (Галатите 2,20). Потпрете се на Бога. Тој може да го сочува она што сте му го довериле. Ако се препуштите во негови раце, Тој ќе ви помогне надмоќно да победувате со по-

мош на Оној кој ве љубел (Римјаните 8,37).

Кога Христос зел човечка природа, се поврзал со човечкиот род со врска, со љубов, што никаква сила, освен самиот човек, никогаш не ќе може да ја раскине. Сатаната постојано ќе ни потту-

ра свои мамки за да нè наведе да ја прекинеме таа врска - намерно да се одвоиме од Христа. Токму тука ни е неопходно да бдееме, да се трудиме, да се молиме ништо да не нè наведе да избереме друг господар; зашто тоа секогаш зависи од нашата слободна волја. Но нашите очи постојано нека го гледаат Христа и Тој ќе нè сочува. Гледајќи го Исуса, ние сме сигурни. Ништо не може да нè истргне од неговите раце. Гледајќи го постојано него, „ние се преобразуваме во истиот лик од слава во слава, така како што го прави тоа Господовиот Дух“ (2 Коринќаните 3,18).

Токму на тој начин првите ученици станале слични на својот мил Спасител. Кога тие ученици ги слушнале Исусовите зборови, почувствуваа потреба за него. Тие го барале, го нашле и го следеле. Биле со него дома, крај трпеза, во клед, в

*Гледајќи го
Исуса, ние
сме сигурни.
Ништо не
може да нè
истргне од
неговите раце.*

поле. Биле со него како ученици со учителот, секој ден примајќи од неговите усни поуки за светата вистина. Гледале во него како слуги во својот господар да ја дознаат својата должност. Тие ученици биле луѓе „беше човек ист како и ние“ (Јаков 5,17). И тие морале да водат иста борба со гревот. Им била неопходна истата милост за да живеат свет живот.

Дури ни омилениот ученик, Јован, кој најпотполно го одразува ликот на Спасителот, по природа ја немал таа убавина на карактерот. Тој не само што бил наметлив и жеден за чест, туку и жесток, и не ги поднесувал оние кои го навредувале. Но кога се запознал со карактерот на божествениот Син, станал свесен за своите недостатоци и тоа сознание го сторило понизен. Моќта и трпението, силата и нежноста, величеството и кротоста, што секој ден ги гледал во животот на Божјиот Син, ја исполниле неговата душа со восхит и љубов. Од ден на ден Христос сè повеќе го привлекувал неговото срце, сè додека конечно не се загубил себеси од вид, исполнет со љубов кон својот Учител. Неговиот гневлив, честољубив темперамент, дошол под влијание на Христовата сила што преобразува. Преродбенското влијание на Светиот Дух го преродило неговото срце. Силата на Христовата љубов го преобрази-

ла неговиот карактер. Тоа е сигурна последица на соединувањето со Исуса. Кога Христос живее во срцето, целата природа се менува. Христовиот дух, неговата љубов, го смекнува срцето, ја скротува душата, и мислите и желбите ги издигнува кон Бога и небото.

Кога Христос се вознел на небото, неговите следбеници чувствуваа како Тој и понатаму да е со нив, како да е лично присутен, полн со љубов и со светлина. Спасителот, Исус, кој одел и разговарал со нив, кој се молел со нив, кој изговарал зборови на надеж и утеха за нивните срца, додека уште се слушала од неговите усни вест на мир, бил однесен од нив на небото, и од облакот на ангелите што го опкружиле се слушнал неговиот глас: - „Еве, јас сум со вас во сите дни до крајот на светот!“ (Матеј 28,20). Тој се вознел на небото во човечки лик. Тие знаеле дека Тој се наоѓа пред Божјиот престол и дека останал нивни пријател и Спасител, дека неговата љубов останала непроменета, дека Тој и понатаму се изедначува со напатеното човештво. Тој ги изнесува пред Бога заслугите на својата драгоцен крв, ги покажува своите ранети раце и нозе за да потсети на цената што ја платил за оние што ги избавил. Знаеле дека се вознел на небото да им приготви место и дека пак ќе дојде да ги земе кај себе.

Кога се собрале по вознесението, имале топла желба своите молби да му ги изнесат на Отецот во Исусово име. Обземени со света страхопочит, се наведнале на молитва, повторувајќи го ветувањето: „Што и да побарате од Отецот во мое име, ќе ви даде. Досега ништо не баравте во мое име; барајте и ќе добиете, вашата радост да биде целосна“ (Јован 16,23.24). Раката на верата ја подавале сè повисоко со силно образложение: „Исус Христос, кој умре и згора на тоа воскресна, кој е од десната страна на Бога, се зазема за нас“ (Римјаните 8,34). Денот Дуовден (Педесетница) им го донел присуството на Утешителот, за кој Христос рекол дека „ќе биде во вас“. Освен тоа, Тој додал: „Подобро е за вас јас да си заминам. Зашто ако не си заминам, Утешителот нема да дојде кај вас, а ако пак заминам, ќе ви го пратам“ (Јован 14,17; 16,7). Од тогаш Христос требало постојано да живее со Духот во срцето на своите деца. Нивната врска со него сега била потесна отколку кога Тој лично бил со нив. Од нив светела светлината, љубовта и силата на Христа кој живеел во нив, така што луѓето, гледајќи ги нив, се восхитувале: „Ги препознаа дека беа со Исуса“ (Дела 4,13).

Сè што Христос бил за своите ученици, Тој сака да биде и за своите деца денеска; имено, Тој во својата последна молитва, опкружен со малеч-

„Барајте и
ќе добиете,
вашата
радост
да биде
целосна...“

ката чета свои ученици, рекол: „Но не барам само за нив, туку и за оние кои преку нивните зборови ќе поверуваат во мене“ (Јован 17,20).

Исус се молел за нас и барал и ние да бидеме соединети со него како што е Тој соединет со својот Отец. Каква

е таа врска? Спасителот рекол за себе: „Синот не може ништо да прави сам од себе“; „Отецот кој е во мене, Тој ги прави делата“ (Јован 5,19; 14,10). Според тоа, ако во нашето срце живее Христос, Тој ќе ни помогне: „Кој ве поттикнува да ја исполнувате неговата волја“ (Филипјаните 2,13). Ние ќе постапуваме како што постапувал Тој и ќе покажуваме ист дух. И така, љубејќи го него и живеејќи во него, „ние треба да растеме во сè - кон Оној кој е главата, Христос“ (Ефешаните 4,15).

9

АКТИВЕН

ЖИВОТ И РАБОТА

Бог е извор на животот, на светлината и радоста за цела вселена. Како светлосни зраци што ги точи сонцето, како водна струја што блика од жив извор, од Бога се излеваат благослови врз сите негови суштества. И секаде каде што има живот од Творецот во срцата на луѓето, тој ќе се излева врз другите во вид на љубов и благослови.

Нашиот Спасител наоѓал своја радост во издигнувањето и откупувањето на грешните луѓе. За да го постигне тоа, Тој не го сметал ниту својот живот за премногу драгоцен, туку претрпел крст,

не држејќи до срамот. Така и ангелите постојано се во акција, работејќи за среќата на другите. Во тоа тие наоѓаат радост. Она што себичното срце би можело да го смета за понижувачка служба - да им се служи на оние што се бедни и во секој поглед пониски од нив во карактерот и во положбата - токму тоа е служба на безгрешните ангели. Духот на Христовата љубов, која се жртвувала себеси, е дух што го проникнува небото и ја сочинува срцевината на небесното блаженство. Таков дух ќе имаат Христовите следбеници, таква служба ќе извршуваат тие.

Кога Христовата љубов го исполнува срцето, таа не може да се скрие, како што не може да се скрие ни пријатниот мирис. Нејзиното световлијание ќе го чувствуваат сите со кои ќе се сретнуваме. Христовиот дух во срцето е сличен на извор в пустина што тече да освежи сè и кај оние кои се на прагот на смртта да разбуди желба да се напијат од водата на животот.

Љубовта кон Исуса ќе ја покажеме со нашата желба да работиме како што работел Тој, на благослов и издигнување на човештвото. Таа ќе поттикнува кон љубов, кон нежност и сочувство спрема сите созданија за кои се грижи нашиот небесен Отец.

Животот на Спасителот на Земјата не бил исполнет со безделничење и уживање; Тој вложувал постојани, сериозни, неуморни напори да го спаси загубеното човештво. Од јаслите каде што се родил, па сè до Голгота, Тој поминал пат на самооткажување, не барал да биде ослободен од мачните задачи, од тешките патувања, од исцрпувачките грижи и напори. Тој рекол: „Синот човечки не дојде да му служат, туку да служи и да ја даде својата душа во откуп за мнозина“ (Матеј 20,28). Тоа била највозвишена цел на неговиот живот. Сето друго било помалку важно и потчинето на тоа. Негово јадење и пиене било да ја исполни Божјата волја и да ја заврши неговата работа. Во својата работа не се истакнувал себеси ниту барал лична корист.

Така и оние што примиле Христова милост ќе бидат готови да принесат секаква жртва за да можат и другите, за кои Тој умрел, да го примат небесниот дар. Тие ќе сторат сè што можат, со својот престој на светот, истиот да го сторат што подобар. Овој дух е вистински плод на вистински обратената душа. Штом некој ќе дојде кај Христа, во неговото срце се раѓа желба да им објави на другите каков драгоцен пријател стекнал во Исуса; спасоносната и посветувачка вистина не може да остане затворена во неговото срце. Ако сме облечени во Христовата праведност, ако сме испол-

Напорите да им бидеме на благослов на другите и нам ќе ни донесат благослов.

нети со радоста на неговиот Дух кој живее во нас, не ќе можеме да останеме мирни. Ако сме вкусиле и сме виделе дека е добар Господ, ќе имаме за што да зборуваме. Како и Филип, кога го нашол Спасителот, ќе ги повикаме и другите кај него. Ќе се трудиме да им ја покажеме сета Христова привлечност, како и невидливата стварност на светот што ќе дојде. Во нас ќе гори желба да одиме по патот по кој поминал Исус. Длабоко ќе копнееме и другите околу нас да го видат „Божјето Јагне кое ги зема на себе гревовите на светот“ (Јован 1,29).

Напорите да им бидеме на благослов на другите и нам ќе ни донесат благослов. Токму затоа Бог и ни дал можност да учествуваме во планот на спасението. Тој на луѓето им осигурил предимство да добијат дел во божествената природа и од своја страна да ги шират благословите врз своите ближни. Тоа е највозвишена чест, најголема радост што можел Бог да им ја даде на луѓето. Оние што на овој начин стануваат учесници во делото на љубовта, стапуваат во најголема близина на својот Творец.

Веста на евангелието и дело на службата на љубовта, Бог можел да им ги довери на небесните ангели. Можел да се послужи и со други средства за да ја исполни својата намера. Но во својата безгранична љубов Тој решил нас да нè стори свои соработници, Христови и ангелски соработници, за да можеме да ги уживаме благословите, радоста и духовната поткрепа, плодовите на таа несебична служба.

Ние подобро ќе се разбереме со Христа ако имаме заедница со него во неговите маки (Филипјаните 3,10). Секоја жртва, што се принесува заради добро на другите, го засилува духот на добротинството во срцето на давателот, сè повеќе го доближува до Откупителот на светот кој, „од богат стана сиромав, за да се збогатите вие преку неговата сиромаштија“ (2 Коринќаните 8,9). Само на тој начин, ако ја исполнуваме намерата со која нè создал Бог, животот може да ни биде од благослов.

Ако појдете да работите онака како што им кажал Христос на своите ученици, ако задобивате души за него, ќе почувствувате потреба од подлабоко духовно искуство, потреба од поголемо духовно знаење и ќе бидете гладни и жедни за праведност. Вие во молитва ќе се борите со Бога, вашата вера ќе се засили и вие сè пообилно ќе пиете од изворот на спасението. Противењето

и неволјите на кои ќе наидувате ќе ве гонат кон Библијата и кон молитва. Вие ќе растете во милоста и во познавањето на Христа и ќе стекнувате богато искуство.

Духот на несебична работа за ближните му дава длабина, стабилност и Христова убавина на карактерот, а на оној што го има му донесува мир и среќа. Стремежите стануваат повозвишени. Нема повеќе место за тромост или себичност. Оние што на ваков начин ги развиваат христијанските квалитети, ќе растат и ќе се засилуваат во работата за Бога. Ќе бидат способни за јасно духовно забележување, ќе имаат постојана и сè поголема вера, ќе бидат сè посилни во молитвата. Божјиот Дух, дејствувајќи врз нивниот дух, предизвикува во душата света хармонија како одговор на божествениот допир. Оние кои со несебичен напор ќе се посветат за добро на другите, своето сопствено спасение го градат на најсигурен начин.

Единствен начин некој да расте во милоста е несебично да ја прифати работата што ни ја дал Христос - според мерката на своите способности да им помага и да им биде на благослов на ближните на кои им е потребна наша помош. Сила се стекнува со вежбање; активноста е основен услов на животот. Луѓето што се обидуваат да живеат христијански живот, пасивно прифаќајќи ги бла-

гословите што им ги дава Божјата милост и не прават ништо за Христа, едноставно се обидуваат да живеат и да се хранат без труд. А во духовниот, исто како и во физичкиот живот, тоа секогаш доведува до дегенерација и распад. Човек што одбива своите органи да ги изложува на напор, наскоро ќе загуби секаква можност да се служи со нив. Така и христијанинот, кој не ги вежба силите што ги добил од Бога, не само што нема да расте во Христа, туку ќе ја загуби и силата што веќе ја има.

Христовата црква добила од Бога задача да ги спасува луѓето. Нејзина мисија е да му го однесе евангелието на светот. Тоа е обврска на секој христијанин. Секој поединец, во согласност со талантите и приликите што ги има, треба да го исполни налогот на Спасителот. Христовата љубов што ни е откриена нè прави должници на сите што не го познаваат Христа. Бог ни го дал виделото не само за нас, туку и за сите нив.

Кога Христовите следбеници би биле свесни за својата должност, би постоеле илјадници во незнабожечките земји во кои денеска само еден го проповеда евангелието. А сите што не би можеле сами да се зафатат со таа работа, истата би ја потпирале со своите средства, со своето срце и со своите молитви. Освен тоа, и во христијанските земји многу посериозно би се работело за луѓето.

За да работиме за Христа, не е ни потребно да одиме во незнабожечки земји, или дури да го напуштиме тесниот круг на нашиот дом, ако должноста нè врзува за него. Ние можеме да работиме во кругот на семејството, во црквата, меѓу оние со кои се дружиме, меѓу оние со кои нè поврзуваат деловни врски.

Поголемиот дел од животот на земјата нашиот Спасител го поминал работејќи стрпливо во дрводелска работилница во Назарет. Ангели го придружувале Господарот на животот додека рамо до рамо одел со селаните и работниците кои не го препознавале ниту пак му укажувале чест. Тој исто така верно ја вршел својата мисија кога работел како скроман занаетчија како и тогаш кога ги лекувал болните или кога одел по разбранетото Галилејско Езеро. Според тоа, и во најскромните должности во животот и на најниските положби, ние можеме да одиме и да работиме со Исуса.

Апостолот вели: „Браќа, секој нека остане пред Бога во она во што бил кога бил повикан“ (1 Коринќаните 7,24). Деловниот човек треба така да ги води своите работи, за да може со својата верност да го прослави својот Учител. Ако е вистински Христов следбеник, тогаш својата религија ќе ја внесува во сè она што го прави и на луѓето ќе им го открива Христовиот дух. Меха-

ничарот може да биде вреден и верен претставник на Оној кој работел напорно, извршувајќи го својот скромен животен позив меѓу галилејските ритчиња. Сите што се нарекуваат со Христово име, треба да работат така, за и другите, гледајќи ги нивните добри дела, да бидат поттикнати да го слават својот Творец и Откупител.

Мнозина одбивале да ги искористат своите дарови во Христовата служба изговарајќи се дека другите имаат многу повеќе способности и предимства. Раширено е мислењето дека само од оние кои се посебно талентирани може да се бара своите способности да ги посветат во служба на Бога. Мнозина почнале да сметаат дека талантите ѝ се дадени само на одредена, одбрана класа, а дека другите се исклучени па, според тоа, не се ни повикани да учествуваат во напорите ниту во наградите. Меѓутоа, во Христовата споредба не е така прикажано. Кога домаќинот ги повикал слугите, секому му дал негова работа.

Со дух на љубов и најскромните животни должности можеме да ги извршуваме „како за Господа“ (Колошаните 3,23). Ако во срцето се наоѓа Божја љубов, таа ќе се покаже и во животот. Околу себе ќе шириме пријатна Христова атмосфера и со нашето влијание ќе ги облагородуваме другите и ќе им бидеме на благослов.

Не чекајте посебни прилики или извонредни способности да почнете да работите за Бога. Не грижете се за тоа што ќе мисли светот за вас. Ако вашиот секојдневен живот е сведоштво за чистотата и за искреноста на вашата вера, ако вашите ближни се сигурни дека сакате да им бидете на благослов, вашите напори никогаш нема да бидат наполно неуспешни.

Најскромните и најсиромашните Исусови ученици можат да им бидат на благослов на другите. Можеби и нема да бидат свесни дека прават некое посебно добро, но со своето несвесно влијание ќе поттикнат бранови на благослови што ќе се шират и продлабочуваат, и сè до денот на конечната пресметка тие нема ни да знаат за нивните благословени последици. Тие не чувствуваат ниту знаат дека прават нешто големо. Од нив не се бара да се мачат со грижа околу успехот. Треба само да одат мирно напред, верно вршејќи го делото што им го доделило Божјето провидение и нивниот живот нема да помине залудно. Нивната душа ќе станува сè послична на Христа; тие се Божји соработници во овој живот и со тоа се приготвуваат за повозвишената работа и непоматената радост во животот што ќе дојде.

10

Познавање на Бога

Многубројни се патиштата на кои Бог ни се открива и начините на кои Тој нè поврзува со себе. Природата постојано им се обраќа на нашите сетила. Искреното срце ќе биде трогнато од Божјата љубов и слава што се откриваат во делата на неговите раце. Чувствителното уво ги слуша и ги сфаќа пораките што ги упатува Бог преку природата. Зелените полиња, величествените дрвја, пупките и цутовите, облакот што поминува, дождот што паѓа, потокот што шумоли, уба-

вините на небото - сето тоа му зборува на нашето срце и нè повикува да се запознаеме со Оној кој создал сè.

Нашиот Спасител за своите драгоцени поуки земал примери од природата. Дрвјата, птиците, цвеќето во долините, ритчињата, езерата, прекрасното небо, како и настаните и околностите од секојдневниот живот - сето тоа било поврзано со зборовите на вистината за почесто да се сеќаваме на неговите поуки, дури и среде наметливите грижи со кои е исполнет мачниот живот на човекот.

Бог би сакал неговите деца да се восхитуваат на неговите дела, да уживаат во едноставната, тивка убавина со која го украсил нашиот земен дом. Бог е љубител на убавината, но повеќе од секоја надворешна привлечност ја сака убавината на карактерот; Тој би сакал да негуваме невиност и едноставност - тивките особини на цвеќето.

Само кога би сакале да слушаме, Божјите дела на создавањето би ни пружиле драгоцени поуки за послушноста и довербата. Од ѕвездите, кои на своите невидливи патеки низ просторот од век во век патуваат во одредена насока, па сè до најмалечкиот атом - сè во природата ѝ се покорува на волјата на својот Творец. А Бог се грижи за сè и одржува сè што создал. Оној кој во својата ра-

ка ги држи безбројните светови во бесконечниот простор, истовремено се грижи за потребите на малечкиот сив врабец кој безгрижно ја пее својата едноставна песничка. Небесниот Отец нежно бдее над сите - над луѓето што одат на својата секојдневна тешка работа и над оние што се молат; над оние што навечер одат на починка и над оние што стануваат наутро; над богатиот, кој се гоштава во својата палата, и над сиромавиот кој ги собира своите деца околу скудната трпеза. Нема пролеана солза што Бог не ја видел. Нема насмевка што Тој не ја забележал.

О, кога наполно би верувале во тоа, би се ослободиле од сите непотребни грижи! Нашиот живот не би бил толку полн со разочарувања како што е сега, зашто сите наши грижи, и малечки и големи, би му ги предале во раце на Бога, кого не го збунува нивното мноштво ниту го преоптоварува нивната тежина. Тогаш ние би уживале душевен мир што мнозина веќе долго не го почувствувале.

Додека вашите сетила уживаат во привлечната убавина на земјата, мислете за светот што ќе дојде, за светот што никогаш нема да знае за злокобната пламеница на гревот и смртта, во кој лицето на природата нема да биде веќе прекриено со сенка на проклетство. Обидете се да го за-

мислите домот на спасените, но имајте на ум дека тој ќе биде многу пославен од сè што би можела да наслика дури и најразиграната мечта. Во разновидните Божји дарови во природата гледаме само најслаб одблесок на неговата слава. Пишано е: „Што око не видело, што уво не чуло и што во човечко срце не дошло, тоа Бог го подготви за оние што го љубат“ (1 Коринќаните 2,9).

Поетот и природонаучникот би можеле многу да раскажуваат за природата, но христијанинот е оној кој со најголема почит ужива во убавините на нашата планета, бидејќи го препознава делото на рацете на својот Отец, ја гледа неговата љубов во цутот, во грмушката и во дрвото. Никој не може наполно да го цени значењето на брегот и долината, на реката и езерото, ако не ги гледа како израз на Божјата љубов кон човекот.

Бог ни зборува преку делата на своето провидение и преку влијанието на својот Дух во нашето срце. Од приликите и околностите, од промените што секојдневно се одигруваат околу нас, можеме да извлечеме драгоцен поучки ако нашето срце е отворено да ги сфати. Следејќи ги делата на Божјето провидение, псалмистот вели: „Земјата е полна со Господови добрини“ (Псалм 33,5). „Кој е мудар, ќе се поучи од ова, ќе ја сфати верната Господова љубов“ (Псалм 107,43).

Бог ни зборува во својата Реч. Во неа имаме најјасно откровение на неговиот карактер, на неговото постапување со луѓето и на големото дело на откупување. Во неа пред нас протекува историјата на патријарсите и пророците и на другите свети луѓе од старо време. Тоа биле луѓе „подложни на слабости како и ние“ (Јаков 5,17). Ние ги гледаме како се борат со исто обесхрабрување што нè обзема и нас, како паѓаат во искушенијата како што паѓаме и ние, и како сепак храбро стануваат и победуваат со Божја милост - и, гледајќи ги нив, стекнуваме храброст во нашиот стремеж кон праведност. И додека читаме за драгоцените искуства што им биле дадени, за виделото и љубовта и за благословите во кои можеле да уживаат, за делото што го извршиле со милоста што им била подарена, духот што ги вдахнувал нив и во нашите срца разгорува пламен на свет натпревар, копнеж да бидеме слични со нив во карактерот - како и тие да одиме со Бога.

Исус рекол за старозаветните списи - а колку повеќе тоа се однесува на новозаветните - „тие сведочат за мене“ (Јован 5,39), за Откупителот, за Оној кој е центар на сите наши надежи во вечен живот. Да, целата Библија зборува за Христа. Од првиот извештај за создавањето - „и без него не настана ништо од она што настана“ (Јован 1,3) -

па сè до завршното ветување: „Ете, доаѓам скоро“ (Откровение 22,12), ние читаме за неговите дела и го слушаме неговиот глас. Ако сакате да се запознаете со Спасителот, проучувајте го Светото писмо!

Наполнете го целото свое срце со Божјите зборови. Тие се жива вода што ја гаси вашата жед која гори. Тие се жив леб од небото. Исус објавува: „Ако не го јадете телото на Синот човечки и не ја пиете неговата крв, не ќе имате живот во себе.“ А потоа сам објаснува: „Зборовите што ви ги реков се дух и живот“ (Јован 6, 53.63). Нашето тело е изградено од она што го јадеме и пиеме; и како што е во телесниот живот, така е и во духовниот; она за што размислуваме ѝ вдахнува расположение и сила на нашата духовна природа.

Откупувањето е тема во која би сакале да навлезат и ангелите; со неа ќе се занимаваат и за неа ќе пеат откупените во текот на бесконечните векови на вечноста. Зар тогаш не вреди за неа и сега внимателно да размислуваме и да проучуваме? Бесконечното Исусово милосрдие и неговата бескрајна љубов, жртвата што ја принел заради нас - сето тоа нè повикува на најсериозно и најсвечено размислување. Би требало да се занимаваме со карактерот на нашиот мил Откупител и Посредник. Би требало да размислуваме за мисија-

та на Оној што дошол да го спаси својот народ од неговите гревови. И додека така ги разгледуваме небесните теми, нашата вера и љубов се засилуваат, а нашите молитви му стануваат сè поугодни на Бога, зашто во нив има сè повеќе вера и љубов. Тие ќе бидат разумни и огнени. Нашата доверба во Исуса ќе биде сè поцврста и секој ден ќе стекнуваме живи искуства со неговата сила која „може да ги спасува за вечни векови оние кои преку него доаѓаат кај Бога“ (Евреите 7,25).

Додека размислуваме за совршенството на Спасителот, ние ќе посакаме наполно да се преобразиме, во нас да се обнови неговиот безгрешен лик. Нашата душа ќе биде гладна и жедна да стане слична на Оној што го обожава. Колку повеќе нашите мисли се занимаваат со Христа, сè повеќе ќе им зборуваме за него на другите и поцелосно ќе му го претставуваме на светот.

Библијата не е пишувана само за теолозите; напротив, таа им била наменета на обичните луѓе. Големите вистини, неопходни за спасението, во неа се откриени јасно

Библијата не е пишувана само за теолозите; напротив, таа им била наменета на обичните луѓе.

како ден; и никој нема да згрешни ниту да скршне од патот освен оние што го следат своето лично мислење наместо јасно откриената Божја волја.

Ние не смееме да се поведуваме по тврдењата на кој и да е човек во врска со она што го учи Писмото, туку мораме сами за себе да ги проучуваме Божјите зборови. Ако им дозволиме на другите да мислат наместо нас, ние ќе ја оската тиме нашата сила и ќе ги ограничиме нашите способности. Благородните сили на умот можат во голема мера да заостанат ако не ги развиваме со размислување за темите што вредат да се занимаваме со нив и ќе ја загубиме способноста за разбирање на длабокото значење на Божјата реч. Умот ќе се развива ако го ангажираме со истражување на меѓусебната поврзаност на библиските теми, со меѓусебно споредување на Писмата и на духовните вистини.

Ништо не го засилува умот во толкава мера како проучувањето на Писмото. Ниедна друга книга нема толкава сила да ги издигне мислите, да ги оживее способностите, како Библијата со своите длабоки вистини што облагородуваат. Кога Божјата реч би ја проучувале онака како што би требало, луѓето би се одликувале со широчина на умот, со благороден карактер, со цврсти намери, какви што денеска ретко се среќаваат.

Меѓутоа, малку полза може да се извлече од читањето на Писмото набрзина. Некој може да ја прочита целата Библија, а пак да пропушти да ја види нејзината убавина или да го сфати нејзиното длабоко и скриено значење. Користа е многу поголема ако се проучува еден отсек сè додека неговото значење не стане наполно јасно, а неговиот однос кон планот на спасението очигледен, отколку да се читаат многу глави без некоја одредена намера и без усвојување на корисни поуки. Библијата нека биде со вас! Кога ќе ви се укаже прилика, читајте ја; врежувајте ги текстовите во своето памтење! Дури и кога одите по улица, можете да прочитете некој отсек, да размислувате за него и со тоа да го врежете во памтењето.

Ние не можеме да стекнеме мудрост без сериозно, внимателно проучување и без молитва. Некои делови на Писмото навистина се толку јасни, што никој не може погрешно да ги сфати, но има и такви чиешто значење не лежи на површина, не се гледа на прв поглед. Едно Писмо мора да се споредува со друго Писмо. Мора грижливо да се истражува со молитва и со размислување. И таквото проучување ќе биде богато наградено. Како рударот што ги открива жилите на драгоценот метал скриен под земјината површина, така и оној што истрајно ја проучува Божјата реч, како да бара закопано благо, ќе пронајде вистини од најголема вредност што биле скриени од погле-

дот на немарниот барач. Вдахновените зборови, ако сериозно се примат во срцето, ќе станат слични на потоци што течат од живи извори.

Библијата никогаш не смееме да ја проучуваме без молитва. Пред да ги отвориме нејзините страници, треба да бараме просветлување од Светиот Дух и тоа ќе ни биде дадено. Кога Натанаил дошол кај Исуса, Спасителот извикнал: „Еве вистински Израелец во кого нема лукавство!“ Натанаил рекол: „Од каде ме познаваш?“ Исус одговорил: „Уште пред да те повика Филип те видов кога беше под смоквата“ (Јован 1,47.48). Исус и нас ќе нè види на тајните места на молитва ако бараме од него видело да можеме да знаеме што е вистина. Ангелите од светот на виделото ќе бидат со оние кои со понизно срце бараат Бог да им го покаже патот.

Светиот Дух го издигнува и го прославува Спасителот. Негова должност е да ни го претстави Христа, чистотата на неговата праведност и големото спасение што го имаме во него. Исус вели: „Тој... ќе земе од моето и ќе ви го објави вам“ (Јован 16,14). Духот на вистината е единствен успешен учител на божествената вистина. Колку многу Бог го љубел човечкиот род кога го дал својот Син да умре за него и кога го одредил својот Дух да биде учител и постојан водач на луѓето!

11

Предимство

да се молиме

Бог ни зборува преку природата и преку откровението, преку своето провидение и преку влијанието на својот Дух. Но сето тоа не е доволно; неопходно е и ние да го отвориме пред него нашето срце. За духовно да живееме и да имаме духовна сила, мора да одржуваме вистинска врска со нашиот небесен Отец. Нашите мисли можат да се занимаваат со него; ние можеме

Молитвата е отворање на срцето пред Бога како пријател.

да размислуваме за неговите дела, за доказите на неговата милост, за неговите благослови, но сето тоа уште не е во вистинска смисла одржување на врска со него. За да стапиме во врска со Бога, мора да посакаме да му раскажеме нешто од нашиот личен живот.

Молитвата е отворање на срцето пред Бога како пријател. Не затоа што би било неопходно да му откриеме што сме, туку да се оспособиме себеси да го примиме. Молитвата не го спушта Бога кај нас, туку нас нè издигнува кон него.

Кога бил на земјата, Исус своите ученици ги учел како да се молат. Тој ги упатувал сите свои секојдневни потреби да му ги изнесат на Бога, сите свои грижи да ги стават пред него. Ветувањето што им го дал ним, дека молитвите ќе им бидат примени, ни го дал и нам.

И сам Исус, додека престојувал меѓу луѓето, често одел на молитва. Нашиот Спасител се изедначил со нас во нашите потреби и слабости и со тоа станал понизен и сесрден молител кој од својот Отец бара нова сила за да може да продолжи понатаму, оспособен и за должноста и за искушението. Тој е наш пример во сè. Тој е брат во нашите слабости, „искушан во сè, како и ние“; но, како безгрешен, се гнасел од гревот; Тој претрпел душевни борби и страдања во светот полн со

грев. Како човек молитвата ја сметал за своја потреба и за свое предимство. Тој во разговорот со својот Отец наоѓал утеха и радост. Значи, ако Спасителот на луѓето, Божјиот Син, чувствувал потреба од молитва, колку повеќе слабите и грешни смртници би морале да бидат свесни за неопходноста од сесрдна, постојана молитва!

Нашиот небесен Отец чека да го излее врз нас изобилството свои благослови. Наше предимство е што можеме обилно да пиеме од изворот на бескрајната љубов. Зар тогаш не е чудо што толку малку се молиме! Бог е готов и страден да чуе искрена молитва од своето најскромно дете, но сепак е очигледно дека ние се притеснуваме да му ги изнесеме нашите потреби. Што можат да мислат небесните ангели за бедните беспомощни човечки суштества кои се соочуваат со искушенија, за суштествата спрема кои Божјето срце чувствува безгранична љубов и е готово да им подари повеќе отколку што би можеле да бараат и да замислат, а кои толку малку се молат и имаат толку малку вера? На ангелите им е мило да се клањаат пред Бога; тие сакаат да бидат близу до него. Разговорот со Бога тие го сметаат за своја најголема радост; а сепак синовите на оваа земја, на кои толку им е потребна помош, што може да им ја даде само Бог, изгледаат задо-

волни да одат без виделото на неговиот Дух, без придружба на неговото присуство.

Сатанска темнина ги обвива оние што ја занемаруваат молитвата. Непријателот со шепот ги искушава наведувајќи ги на грев само затоа што не се служат со предимството што им го дал Бог со божествената установа на молитвата. Зошто Божјите синови и ќерки би се колебале да се молат кога молитвата е клуч во рацете на верата кој ги отвора небесните ризници во кои се чуваат неизмерни резерви на Семожниот? Ако не се молиме непрестајно и ако не бдееме, ќе се изложиме на опасност да станеме немарни и да скршнем од вистинскиот пат. Противникот постојано се труди да ни го препречи патот кон престолот на милоста за да не добиеме со сесрдна молитва и со вера милост да му се противставиме на искушението.

Постојат одредени услови што мораме да ги исполниме ако сакаме Бог да ги чуе нашите молитви и да ги прими. Еден од првите услови е да станеме свесни дека ни е потребна негова помош. Тој ветил: „Јас ќе излеам вода врз жедната земја, потоци врз сувата почва“ (Исаија 44,3). Оние што се гладни и жедни за праведност, што копнеат за Бога, можат да бидат сигурни дека ќе се наситат.

Срцето мора да се отвори за влијанието на Духот, зашто инаку не може да прими Божји благослов.

Нашата голема потреба сама по себе е доказ кој најречито зборува во наша корист. Меѓутоа, ние мораме да бараме од Господа да ни го исполни тоа. Тој кажува: „Барајте и ќе најдете“ (Матеј 7,7). „Оној кој не го поштеди ни сопствениот Син, туку го предаде за сите нас, како не ќе ни подари и сè друго?“ (Римјаните 8,32).

Ако негуваме беззаконие во нашето срце, ако сме се прилепиле за кој и да е грев што ни е познат, Господ нема да нè чуе; но молитвата на покајничката, скршена душа секогаш ќе биде прифатена. Кога ќе ги исправиме сите зла за кои сме свесни, тогаш можеме да бидеме сигурни дека Бог ќе одговори на нашите молби. Нашите сопствени заслуги никогаш нема да ни обезбедат Божја наклоност; ние ќе се спасиме со Христовата достоинствена, ќе се исчистиме со неговата крв; сепак, и самите ние мораме нешто да придонесеме, мораме да ги исполниме условите за да бидеме прифатени.

Друг елемент на успешната молитва е верата. „Зашто оној кој му пристапува на Бога мора да верува дека Тој постои и дека ги наградува оние што го бараат“ (Евреите 11,6). Исус им рекол на своите ученици: „Сè што ќе побарате во молитва,

верувајте дека го примивте, и ќе ви биде“ (Марко 11,24). Дали го држиме за збор?

Ветувањето е широко и неограничено, и верен е Оној што го дал. И ако не го примиме токму она што сме го барале, во времето за кое сме се молеле, и понатаму мора да веруваме дека Господ нè чул и дека ќе одговори на нашите молитви. Ние сме во толкава мера подложни на заблуди и толку кратковиди, што понекогаш бараме нешто што не би ни донело благослов, па нашиот небесен Отец во својата љубов ни одговара на молитвите така што ни го дава она што е најдобро за нас - она што и самите ние би го посакале кога нашиот поглед би бил божествено просветлен и кога стварноста би можеле да ја видиме онаква каква што е. Кога се чини дека молитвите не ни се примени, мора да се држиме за ветувањето, зашто тие сигурно ќе бидат примени во вистинско време и ние ќе го примиме оној благослов што ни е најпотребен. Но да се бара молитвата секогаш да ни биде услишена онака како што сме сакале и секогаш да го добиеме токму она што сме го барале е вистинска дрскост. Бог е премногу мудар за да се измамува и премногу добар оние што живеат праведно да ги лиши од кое и да е добро! Затоа без страв потпрете се на него дури и тогаш кога одговорот на вашите

молитви не го добивате веднаш. Потпрете се на неговото сигурно ветување: „Побарајте и ќе најдете“ (Матеј 7,7).

Ако се поведуваме по нашите сомневања и стравувања, ако се обидуваме да го разрешиме сè она што ни изгледа нејасно, додека уште немаме вера, нашата несигурност само ќе се продлаби и ќе се зголеми. Но ако дојдеме кај Бога, чувствувајќи се беспомошни и зависни, како што и навистина сме, и со вера, понизно и со доверба, нашите потреби ако му ги изнесеме на Оној кој знае сè, пред чијшто поглед не е скриено ништо на светот, кој управува со сè по своја волја и со својот збор, Тој ќе може и ќе сака да го прими нашиот вик и ќе стори во нашите срца да засвети светлина. Искрената молитва нè доведува во допир со умот на Бесконечниот. Можеби во тој миг нема да имаме никаков сигурен доказ дека лицето на нашиот Откупител се надвива над нас со многу сочувство и љубов, но сепак е така. Можеби нема да го почувствуваме неговиот видлив допир, но неговата рака е над нас со многу љубов и со нежно сожалување.

Кога доаѓаме да бараме од Бога милост и благослов, нашите сопствени срца мора да бидат вдахнати со дух на љубов и проштавање. Како можеме да се молиме: „Прости ни ги наши-

те долгови, како ние што им ги проштаваме на нашите должници“ (Матеј 6,12), ако едновремено не сме готови да им проштаваме на другите! Ако очекуваме Бог да ги чуе нашите молитви, мораме да им проштаваме на другите на ист начин и со иста мера како што очекуваме да ни биде простено нам.

Истрајноста во молитвата спаѓа во условите молитвата да ни биде примена. Ние мораме непрестајно да се молиме ако сакаме да растеме во верата и во искуството. Ние мораме да бидеме „постојано на молитва“, „истрајни во молитвата; бдејте во неа со благодарност“ (Римјаните 12,12; Колошаните 4,2). Петар ги опоменува верниците да имаат „трезвен дух во молитвите“ (1 Петрово 4,7). Павле упатува: „Во сè, преку молитва и благодарност, искажувајте ги своите барања пред Бога“ (Филипјаните 4,6). Јуда кажува: „Молејќи се во Светиот Дух, одржете се себеси во Божјата љубов“ (Јуда 20.21). Постојаната молитва е непрекинатата заедница на душата со Бога, така што животот од Бога тече во нашиот живот, а од нашиот живот тече чистота и светост назад кон Бога.

Во молитвата е неопходна ревност; не смеете на ништо да му дозволите да ја попречи вашата молитва. Вложете секаков напор да одржите врска меѓу Исуса и својата душа. Искористете секоја

прилика да одите на местата одредени за молитва. Оние кои навистина се трудат да одржуваат врска со Бога, ќе се видат на молитвените собири, верни во извршувањето на својата должност, искрени и жедни да ги пожнеат сите благослови што можат да ги стекнат. Тие ќе искористат секоја прилика да се изложат на зраците на небесната светлина.

Би требало да се молиме во семејниот круг, но над сè, не смееме да ја занемариме молитвата насамо, на осамено место, зашто таа е живот на душата. Душата не може да напредува ако се занемарува молитвата. Семејната или јавната молитва сама по себе не е доволна. Душата во затворена соба нека се отвори пред испитувачкото Божје око. Тајната молитва треба да ја чуе само Бог кој ги слуша молитвите. Ниедно љубопитно уво не треба да ја чуе содржината на таквите молитви. При тајната молитва душата е слободна од влијанието на околината, слободна од вознемирувањата. Смирено, но сепак сесрдно, душата го бара Бога. Пријатно и трајно ќе биде влијанието што струи од Оној кој гледа што е тајно, чиешто уво е отворено да ја чуе молитвата што излегува од срцето. Со смирена, едноставна вера, душата одржува врска со Бога и ги собира зраците на бо-

жествената светлина за да се засили и да се одржи во судирот со сатаната. Бог е наш тврд град.

Молете се во затворена соба; и додека се занимавате со својата секојдневна работа, вашето срце често нека му се обраќа на Бога. Така Енох одел со Бога. Овие тајни молитви се издигнуваат како скапоцен мирис кон престолот на милоста. Сатаната не може да го совлада оној кој е така утврден во Бога.

Нема време ниту место што би било непогодно да му се упати молитва на Бога. Не постои ништо што би можело да нè спречи да го подигнеме нашето срце во дух на искрена молитва. Среди мноштвото на улица, окупирани со работните обврски, ние можеме да му упатиме молитва на Бога и да побараме божествено водство, како што го сторил тоа Немија додека го изнесувал своето барање пред царот Артаксеркс. Визба за разговор може да се најде на секое место каде што се наоѓаме. Вратата на нашето срце мора постојано да биде отворена, постојано мора да се издигнува повик до Исуса да дојде и да живее како небесен гостин во нашата душа.

Иако околу нас може да владее заразна, расипана атмосфера, ние не мораме да ги вдишуваме нејзините заразни испарувања, туку можеме да живееме во чиста небесна атмосфера. Ние

можеме да затвориме секој приод за нечистите мечти и за несветите мисли ако со искрена молитва ја издигнеме нашата душа во Божја близина. Оние што го отвориле срцето да примат од Бога поддршка и благослов, ќе одат во посвета атмосфера отколку што е оваа земна и ќе одржуваат постојана врска со небото.

Нам ни се потребни појасни поими за Исуса и поцелосно сфаќање за вредностите на вечните стварности. Убавината на светоста треба да го исполни срцето на Божјите деца, а за да може да се постигне тоа, мораме да бараме Бог да ни го разјасни она што е небесно.

Нашата душа нека се отвори и нека се издигне за Бог да може да ни помогне да ја вдишуваме небесната атмосфера. Ние мораме да живееме во таква Божја близина, што при секое неочекувано искушение нашите мисли да се свртуваат кон него исто толку природно, како цутот што го следи сонцето.

Изнесете му ги на Бога своите потреби, своите радости, своите таги, своите грижи и своите стравувања. Вие не можете да го преоптоварите; вие не можете да го заморите. Оној што ги изброил влакната на вашата глава не е рамнодушен кон потребите на своите деца. „Зашто Господ е полн со милост и со сочувство“ (Јаков 5,11). Неговото срце, полно со љубов, е трогнато со нашите

жалости дури и кога само зборуваме за нив. Изнесете му го сè она што го збунува вашиот ум. На Оној кој во својата рака ги држи световите и управува со сите работи во вселената, ништо не му е премногу тешко да го носи. Сè што е поврзано со нашиот мир, за него ништо не е премногу незначително за да го забележи. Нема ниедно поглавје во нашето искуство што за него би било премногу мрачно да го чита; нема проблем кој за него би бил премногу тежок да го реши. Нема несреќа што би го снашла најмалечкото негово дете, нема грижа што би ја мачела душата, нема радост што би разгалила, нема искрена молитва што би полетала од усните, а нашиот небесен Отец да не ја види, веднаш да не се заинтересира. „Тој ги исцелува ранетите души и ги преврзува нивните рани“ (Псалм 147,3). Односот меѓу Бога и секоја душа е толку личен и целосен, што се чини дека нема ниту една друга душа на земјата да го дели со неа неговото грижливо внимание, ниту една друга душа за која би го дал својот сакан Син.

Исус рекол: „Во тој ден ќе барате во мое име; и не ви велам дека јас ќе го молам Отецот за вас, бидејќи самиот Отец ве љуби.“ „Туку јас ве избрав вас... и што и да побарате во мое име, да ви даде“ (Јован 16,26.27; 15,16). Меѓутоа, да се молиме во Исусово име значи многу повеќе отколку да го споменеме неговото име на почетокот и

на крајот од молитвата. Тоа значи да се молиме според Исусовиот ум и дух, верувајќи им на неговите ветувања, потпирајќи се на неговата милост и творејќи ги неговите дела.

Бог не бара од никого од нас да стане пустиник или монах, да се повлече од светот за да прави богоугодни дела. Нашиот живот мора да биде сличен на Христовиот - меѓу планината и мноштвото. Оној што не прави ништо друго освен што се моли, наскоро ќе престане да се моли или неговите молитви ќе се претворат во празна навика. Кога луѓето ќе се повлечат од општествениот живот, кога ќе се повлечат од подрачјето на својата христијанска должност и од носењето на крстот, кога ќе престанат сериозно да работат за својот Учител, кој сериозно работел за нив, тогаш нема за што повеќе да се молат, немаат повеќе поттик за молитва. Нивните молитви стануваат лични и себични. Тие не можат повеќе да се молат за

*Нема несреќа
што би го
снашла најма-
лечкото негово
дете, нема
грижа што би ја
мачела душата,
нема радост што
би разгалила...,
а нашиот
небесен Отец
да не ја види,
веднаш да не се
заинтересира.*

потребите на човештвото или за изградбата на Христовото царство, ниту бараат сила за работа.

Ние губиме кога го занемаруваме предимството на меѓусебното дружење, јакнењето и храбрењето во служењето на Бога. Тогаш вистините на неговата Реч ја губат својата јасност и важност за нас. Нашите срца не се повеќе просветлени ниту поттикнати со нивното посветувачко влијание и ние духовно слабееме. Во нашето дружење како христијани многу губиме поради недостиг од меѓусебно сочувство. Оној што се затвора сам во себе не ја зазема положбата што му ја одредил Бог. Правилното негување на друштвените елементи во нашата природа со цело срце нè приближува кон ближните и ни помага да се развиеме и да се засилиме во служењето на Бога.

Кога христијаните меѓусебно би се дружеле, кога меѓусебно би разговарале за Божјата љубов и за драгоцените вистини на откупувањето, нивните срца би биле освежени и тие меѓусебно би се крепеле. Ние би морале секој ден подобро да го запознаваме нашиот небесен Отец, да стекнуваме нови искуства со неговата милост; тогаш би сакале и да зборуваме за неговата љубов; и кога би го правеле тоа, нашите срца би се загреале и охрабриле. Кога повеќе би мислеле и разговарале за Исуса, а помалку за себе, би биле многу почесто во негово присуство.

Кога би мислеле за Бога само онолку колку што имаме докази дека Тој се грижи за нас, тогаш Тој секогаш ќе биде во нашите мисли и ние ќе уживаме да зборуваме за него и да го славиме. Ние зборуваме за поминливите работи затоа што се интересираме за нив. Ние зборуваме за нашите пријатели затоа што ги сакаме; нашите радости и нашите таги се поврзани со нив. Сепак, ние имаме неизмерно повеќе причини да го љубиме Бога отколку нашите земни пријатели; би требало да биде најприродно него да го ставиме на прво место во нашите мисли, да зборуваме за неговата добрина, да раскажуваме за неговата сила. Богатите дарови со кои нè опсипал не ни се дадени да го окупираат нашето внимание и нашата љубов во толкава мера за да немаме повеќе со што да му возвратиме на Бога; тие би требало постојано да нè потсетуваат на него и да нè поврзуваат со врска на љубов и благодарност со нашиот небесен Добротвор. Ние живееме премногу близу до земните низини. Да ги подигнеме очите кон отворената врата на небесното светилиште во кое светлината на Божјата слава го осветлува лицето на Христа кој „може да ги спасува за вечни векови оние кои преку него доаѓаат кај Бога“ (Евреите 7,25).

Би требало повеќе да го славиме Бога „за неговата верна љубов и за неговите чудеса што ги прави за човечкиот род“ (Псалм 107,8). Нашата

побожност не смее да се сведе само на барање и примање. Не треба секогаш да мислиме на нашите потреби, а никогаш на благословите што ги примаме. Ние воопшто не се молиме премногу, туку премногу сме штедливи во благодарeњето. Ние постојано примаме Божја милост, а сепак, колку малку благодариме, колку малку го фалиме Бога за сè што сторил за нас!

Во старо време Господ им наредил на Израелците кога ќе се соберат на богослужение: „Јадете таму, вие и вашите семејства, во присуство на својот Господ Бог, и радувајте се со она што го остварите вашите раце, и со благословот со кој ве благословил вашиот Господ Бог“ (5 Мојсеева 12,7). Бога треба да го славиме радосно, со похвални песни и со благодарност, а не жалосно и незаинтересирано.

Нашиот Бог е нежен, милостив Отец. Богослужението не би смеело да се смета за некаква жалосна, здодевна церемонија. За нас би требало да биде уживање да му оддадеме слава на Бога и да учествуваме во неговото дело. Бог, кој на своите деца им осигурил толку големо спасение, не би сакал тие да се однесуваат така како Тој да е некој строг, дребничав надзорник. Тој е нивни најдобар пријател; и кога ќе се соберат на богослужение, Тој сака да биде со нив, да ги благословува и да ги теши, да ги исполнува нивните срца со радост и со љубов. Господ сака неговите

деца да најдат утеха на богослужението, работата за него да им донесе повеќе задоволство отколку тешкотии. Тој сака тие што доаѓаат на богослужение да понесат со себе драгоцени мисли за неговата грижа и за неговата љубов, да бидат полни со радост во текот на сите секојдневни животни должности и да имаат сила да постапуваат чесно и верно во сè.

Ние мораме да се собереме околу крстот. Христос, распнатиот, треба да биде предмет на нашето размислување, предмет на нашите разговори и на нашите најрадосни чувства. Треба да памтиме секој благослов што сме го примиле од Бога, и кога ќе ја сфатиме големината на неговата љубов, треба да бидеме готови сè да ѝ довериме на раката што била прикована за нас на крст.

Душата може да се вивне кон небото на крилјата на своите фалбоспеви. Бога го слават со песна и со музика во небесните дворови и, додека ја изразуваме нашата благодарност, ние го усогласуваме нашето богослужение со богослужението на небесните чети. „Тој што со благодарност принесува жртва - навистина ме почитува“ - кажува Бог (Псалм 50,23). Да дојдеме радосно и со почит пред нашиот Творец, со „фалбоспев и со громка песна“ (Исаија 51,3).

12

Што да правиме со сомневањето?

Мнозина, особено оние што се млади во христијанскиот живот, често ги вознемируваат некои работи кои ги водат кон неверување. Во Библијата има многу текстови што тие не можат да ги објаснат или да ги разберат, и сатаната ги користи да ја поколеба нивната вера во Писмото како Божје откровение. Тие прашуваат: „Како можам да го запознам вистинскиот пат? Ако Библијата навистина е Божја реч, како можам да се ослободам од тие сомневања и забуни?“

Бог никогаш не бара да веруваме ако не ни даде доволно докази врз кои можеме да ја темелиме нашата вера. Неговото постоење, неговиот карактер, вистинитоста на неговата Реч, сето тоа е потврдено со докази што му се обраќаат на нашиот разум, а такви докази има многу. Сепак, Бог никогаш не ја отстранил можноста за сомневање. Нашата вера мора да почива на нашето лично осведочување, а не на некакво набројување на докази. Тие што сакаат да се сомневаат, ќе имаат прилика, додека оние што навистина копнеат да ја запознаат вистината, ќе најдат изобилство докажен материјал врз кој можат да ја темелат својата вера.

Не му е можно на ограничениот ум потполно да го сфати карактерот или делата на Бесконечниот. И за најостриот интелект, за најобразованиот ум, светото Суштество секогаш ќе мора да остане обвиено во превез на таинственост. „Можеш ли ти да проникнеш во тајните Божји, или да го доловиш совршенството на Семожниот? Тоа е повисоко од небото, што ќе сториш? Подлабоко е од гробот, како ќе го познаеш?“ (Книгата за Јов 11,7.8).

Апостол Павле извикнува: „О длабочино на богатства и на мудрост, и на Божјето знаење! Колку се недостапни неговите судови и неиспит-

ливи неговите патишта“ (Римјаните 11,33). Иако „околу него се облаци и темнина, основа на престолот му се судот и правдата“ (Псалм 97,2). Ние сме во состојба да го сфатиме неговото постапување со нас и побудите што го поттикнуваат само толку колку да можеме да ја разбереме безграничноста на неговата љубов и милост кои се соединети со бесконечна сила. Од неговите намери можеме да разбереме онолку колку што е добро за нас да знаеме; а за она што е повеќе од тоа, мораме да се потпреме на семојната рака, на срцето полно со љубов.

Божјата реч, како и карактерот на нејзиниот божествен Автор, изнесуваат тајни што ограничениите суштества никогаш не ќе можат наполно да ги сфатат. Појавувањето на гревот на светот, Христовото отелотворување, преродувањето, воскресението и многу други теми со кои се занимава Библијата, претставуваат тајни премногу длабоки за човечкиот ум да може да ги објасни или наполно да ги сфати. Меѓутоа, немаме причина да се сомневаме во Божјата реч само затоа што не можеме да ги разбереме тајните на божественото провидение. И во светот на природата ние сме постојано опкружени со тајни што не можеме да ги сфатиме. И најскромните облици на животот претставуваат проблем кој

ни најмудрите филозофи не се во состојба да го објаснат. На сите страни наидуваме на чуда што ја надминуваат нашата моќ на сфаќање. Смееме ли тогаш да бидеме изненадени што и во духовниот свет има тајни кои не можеме да ги доловиме? Тешкотијата лежи единствено во слабоста и ограниченоста на човечкиот ум. Бог во Писмото ни дал доволно докази за божествениот карактер на светите списи, и ние не смееме да се сомневаме во неговата Реч затоа што не можеме да ги разбереме сите тајни на неговото провидение.

Апостол Петар кажува дека во Писмото постојат „некои тешко разбирливи нешта, кои неуките и незацврстените ги изопачуваат... на своја погубел“ (2 Петрово 3,16). Тешките места во Писмото неверниците ги изнесувале како доказ против Библијата, но, далеку од тоа, тие силно потврдуваат дека Библијата е божествено вдахно-

*На сите страни
наидуваме на
чуда што ја
надминуваат
нашата моќ
на сфаќање.
Смееме ли
тогаш да бидеме
изненадени што
и во духовниот
свет има тајни
кои не можеме
да ги доловиме?*

вена. Кога Библијата би давала само извештаи за Бога што лесно би можеле да ги сфатиме, кога неговата големина и величество би можеле да ги разберат ограничените умови, тогаш таа не би носела непогрешен печат на божествен авторитет. Токму големината и таинственоста на темите за кои зборува треба да нè вдихнат со вера во Библијата како Божја реч.

Библијата ја открива вистината со таква едноставност, толку совршено ја прилагодува кон потребите и стремежите на човечкото срце, што тоа ги восхитува и вчудовидува и најобразованите умови и едновремено скромните и необразованите ги оспособува да го запознаат патот на спасението. Сепак, тие едноставно изразени вистини се однесуваат на толку возвишени и далекусежни теми, и толку бескрајно се над моќта на човечкото сфаќање, што можеме да ги прифатиме само затоа што ги објавил Бог. И планот на спасението ни е откриен на таков начин, што секоја душа може да види кои чекори на покајание треба да стори кон Бога, чекори на вера кон Господа Исуса Христа за да се спаси онака како што го одредил тоа Бог; сепак, под тие вистини, кои толку лесно се разбираат, лежат тајни што ја кријат Божјата слава - тајни што ја надминуваат моќта на умот што ги истражува, а сепак

искрениот барател на вистината го вдахнуваат со страхопочит и со вера. Колку повеќе ја истражува Библијата, сè повеќе се продлабочува неговото уверување дека тоа е Реч на живиот Бог, и човечкиот разум му се клања на величеството на божественото откровение.

Кога признаваме дека не можеме наполно да ги сфатиме големите вистини на Библијата, тоа само значи дека се согласуваме со фактот оти ограничениот ум е неспособен да го сфати безграничното; дека човекот со своето ограничено, човечко знаење, не може да ги разбере намерите на Сознајниот.

Затоа што не можат да проникнат во сите нејзини тајни, неверливите и неверниците ја отфрлаат Божјата реч; а и оние што велат дека веруваат во Библијата не се слободни од опасноста на ова поле. Апостолот кажува: „Гледајте, браќа, да не се најде кај некого од вас зло срце, што не верува, та да отпадне од живиот Бог“ (Евреите 3,12). Право е длабоко да ги истражуваме библиските учења и „Божјите длабини“ (1 Коринќаните 2,10) да ги испитуваме онолку колку што се откриени во Библијата. Иако „она што е тајно му припаѓа на нашиот Господ Бог“, она што е откриено е „наше и на нашите синови“ (5 Мојсеева 29,29). Меѓутоа, сатаната настојува да ги изо-

пачи истражувачките способности на човечкиот ум. При разгледувањето на библиските вистини доаѓа до израз еден вид своевидна гордост, зашто луѓето стануваат нестрпливи и се чувствуваат поразени ако секој текст на Писмото не можат да го објаснат на свое задоволство. Сметаат дека премногу би се понизиле ако признаат оти не се способни да ја сфатат Божјата реч. Не се готови стрпливо да чекаат додека Бог не најде за добро да им ја открие вистината. Мислат дека нивната човечка мудрост е доволна без ничија помош да го сфати Писмото, а бидејќи не успеваат во тоа, тие всушност ѝ го откажуваат на Библијата нејзиниот авторитет. Вистина е дека многу теории и доктрини, за кои општо се смета дека произлегуваат од Библијата, немаат никаков темел во нејзиното учење и тие заправо му се противат на целиот глас на Вдахновението. Сето тоа во многу умови предизвикало сомневање и збунетост. Но, за тоа не треба да се обвинува Божјата реч, туку човековото извртување на Писмото.

Кога на создадените суштества би им било можно совршено да го разберат Бога и неговите дела, тие, постигнувајќи ја таа цел, би загубиле секаква можност понатаму да ја откриваат вистината, да растат во познавањето и натаму да ги развиваат умот и срцето. Бог не би бил веќе нај-

висок, а човекот, постигнувајќи ја границата на знаењето и на способностите, би престанал да напредува. Да му заблагодариме на Бога што не е така! Бог е бесконечен; во него лежат „сите богатства на мудроста и на знаењето“ (Колошаните 2,3). Луѓето би можеле цела вечност постојано да истражуваат, постојано да учат, и пак никогаш да не ги исцрпат ризниците на Божјата мудрост, на неговата добрина и сила.

Бог сака неговиот народ уште во овој живот постојано сè подобро да се запознава со вистините на неговата Реч. Постои само еден начин да се стекне ова знаење. Божјата реч можеме да ја разбереме само кога ќе нè просветли оној ист Дух преку кој била дадена Речта. „Зашто, кој од луѓето знае што е во човекот, освен човечкиот дух што е во него“; „зашто Духот испитува сè, па дури и Божјите длабини“ (1 Коринќаните 2,11.10). На своите следбеници Спасителот им ветил: „А кога ќе дојде Тој, Духот на вистината, ќе ве упати во сета вистина... зашто ќе зборува за она што го слуша и ќе ви навести за нештата што ќе дојдат“ (Јован 16,13.14).

Божја намера е човекот да ги развива своите способности на расудување, а проучувањето на Библијата го засилува и го облагородува умот подобро од кое и да е друго проучување. Меѓу-

тоа, мораме да се чуваме од обожавање на разумот, зашто тој е подложен на слабостите и недостатоците на човечкиот род. Ако не сакаме Писмото да ни биде неразбирливо, најјасните вистини несфатливи, мораме да бидеме едноставни и да имаме вера на малечко дете, да бидеме готови да учиме и топло да се молиме за помош на Светиот Дух. Свеста за Божјата сила и мудрост, и за нашата неспособност да ја сфатиме неговата големина, треба да нè вдахне со понизност и ние би требало да ја отвораме неговата Реч како да стапуваме во негова близина, со света страхопочит. Кога ќе ја отвориме Библијата, нашиот разум мора да го признае авторитетот кој е поголем од неговиот, и срцето и умот мора да се поклонат пред големото ЈАС СУМ.

Многу текстови ни изгледаат тешки и нејасни, но Бог ќе ги стори појасни и поразбирливи за оние што на овој начин се трудат да ги разберат. Меѓутоа, без водство на Светиот Дух секогаш ќе бидеме склони да ги извртуваме Писмата или погрешно да ги толкуваме. Многу пати читањето на Библијата не донесува никаква корист, а често нанесува и вистинска штета. Кога Божјата реч се отвора без почит и молитва, кога мислите и чувствата не му се посветени на Бога, или не се во согласност со неговата волја, умот е затем-

нет со сомневање и во текот на проучувањето на Библијата неверувањето се засилува. Непријателот ја презема управата над мислите и предлага толкувања што не се правилни. Секогаш кога луѓето не се трудат со збор и со дело да бидат во хармонија со Бога, тогаш, без оглед на степенот на нивното образование, се склони погрешно да ги разбираат Писмата, и затоа не можеме да имаме доверба во нивните толкувања. Оние што ги претражуваат Писмата за да најдат противречности, немаат духовна проникливост. Таквото искривоколчено гледање ќе ги наведе да најдат причина за сомневање и неверство и во она што е наполно јасно и едноставно.

Иако тие можеби го прикриваат тоа, во поголем број случаи вистинската причина за сомневање и неверување е љубовта кон гревот. Учењата и ограничувањата што ги содржи Божјата реч не се добредојдени за горделивото срце кое го сака гревот, а оние што не сакаат да ги послушаат нејзините барања, готови се да се посомневаат во нејзиниот авторитет. За да ја доловиме вистината, мораме да имаме искрена желба да ја запознаеме и готовност во срцето да ја послушаме. Сите кои со таков дух пристапуваат кон проучување на Библијата, ќе најдат изобилство докази дека таа е Божја реч и ќе ги разберат нејзините вистини кои ќе ги сторат „мудри за спасение“.

Христос рекол: „Ако некој сака да ја исполнува неговата волја, ќе знае дали ова учење е од Бога“ (Јован 7,17). Наместо да филозофирате и да се сомневате во она што не го разбирате, послушајте го виделото што веќе ве осветлува, па ќе добиете и поголема светлина. Со Христова милост извршете ја секоја должност што до сега ви била јасно покажана, па ќе добиете способност да ги разберете и да ги извршите и оние што уште не ви се јасни.

Постои доказ што им е достапен на сите - и на најобразованите и на најнеучените - доказот на искуството. Бог нè повикува сами за себе да ја провериме вистинитоста на неговата Реч, веродостојноста на неговите ветувања. Тој ни заповеда: „Проверете и уверете се дека Господ е добар“ (Псалм 34,8). Наместо да се потпираме на нечии зборови, треба сами да испитаме. Тој објавува: „Барајте и ќе добиете“ (Јован 16,24). Неговите ветувања ќе се исполнат. Тие никогаш не изневериле и никогаш не можат да изневерат! И додека му се приближуваме на Исуса и се радуваме во изобилството на неговата љубов, сомневањето и мракот ќе исчезнат пред светлината на неговото присуство.

Апостол Павле кажува дека Бог „нè избави од власта на темнината и нè премести во царството на својот сакан Син“ (Колошаните 1,13). А секој

што преминал од смртта во живот е способен да „потврди дека Бог е вистинит“ (Јован 3,33). Таквиот може да посведочи: „Ми беше потребна помош и ја најдов во Исуса. Секоја моја потреба беше задоволена, заситен гладот на мојата душа и Библијата сега ми е откровение на Исуса Христа. Прашувате ли зошто верувам во Исуса? - Затоа што Тој ми е божествен Спасител! Зошто ѝ верувам на Библијата? - Затоа што сум утврдил дека тоа е глас со кој Бог ѝ зборува на мојата душа!“ Ние самите себеси можеме да си посведочиме дека Библијата е вистинита, дека Христос е Божји Син. Ние знаеме дека не се поведуваме по лукаво срочени бајки.

Петар ги опоменува своите браќа да „растете во милоста и во познавањето на нашиот Господ и Спасител Исус Христос“ (2 Петрово 3,18). Кога Божјиот народ ќе расте во милоста, сè појасно ќе ја разбира Божјата реч. Тој ќе пронаоѓа ново видело и нова убавина во нејзините свети вистини. Тоа се покажало во текот на историјата на Црквата во сите векови и така ќе продолжи сè до крај. „Животниот пат на праведните е како светлина во раните мугри, која сè појасно и поблескаво свети, додека сосема не се раздени“ (Мудри изреки Соломонови 4,18).

Со вера ние можеме да гледаме во вечноста и да се фатиме за Божјето ветување дека човеч-

киот разум ќе се развие, човечките способности ќе се соединат со божествените, а секоја душевна сила ќе дојде во директен допир со Изворот на светлината. Ние можеме да се радуваме затоа што сè што нè збунувало во Божјето провидение, тогаш ќе биде разјаснето, дека сè што ни било тешко сфатливо, ќе добие свое објаснување; и таму каде што со нашиот ограничен разум сме наидувале само на бркотија и на изјаловени намери, ќе видиме најсовршена и најубава хармонија. „Сега гледаме како во огледало, загадочно, а тогаш лице в лице. Сега сознавам делумно, а тогаш ќе сознаам целосно како што сум и самиот целосно познат“ (1. Коринќаните 13,12).

13

Радосни во Господа

Божјите деца се повикани да бидат Христови претставници откривајќи ја Господовата доброта и милост. Како Исус што ни го открил нам вистинскиот карактер на Отецот, така и ние мораме да му го откриеме Христа на светот кој уште не ја запознал неговата нежна и милосрдна љубов. „Како што ме прати ти мене на светот“ - кажува Исус - „и јас ги пратив нив во светот.“ „Јас во нив а ти во мене... та светот да знае дека ти ме прати“ (Јован 17,18.23). Апостол Павле им кажува на Исусовите ученици: „Зашто е очигледно

дека сте Христово писмо“, „кое го познаваат и го читаат сите луѓе“ (2 Коринќаните 3,3.2). Во секое свое дете Исус му праќа послание на светот. Ако сте вие Христов следбеник, Тој во вас му праќа писмо на семејството, на местото, на улицата во која живеете. Исус, кој живее во вас, сака да им проговори на срцата на оние што уште не го познаваат. Можеби тие не ја читаат Библијата, или не го слушаат гласот што им зборува од нејзините страници; тие не ја гледаат во Божјите дела неговата љубов. Но ако сте вие вистински Христов претставник, може да се случи преку вас да бидат наведени да сфатат барем дел од неговата доброта и да бидат придобиеени да го љубат и да му служат.

Христијаните се поставени да бидат светлосци на патот кон небото. Тие треба да му ја одблеснуваат на светот светлината со која ги осветлил Христос. Тие треба да живеат таков живот и да развијат таков карактер, што другите, гледајќи ги нив, да стекнат правилно мислење за Христа и за неговата служба.

Ако навистина го претставуваме Христа, тогаш нашата служба, што му е посветена нему, ќе биде вистински привлечна. Христијаните, чијашто душа е полна со меланхолија и тага, кои се жалат и мрморат, погрешно го прикажу-

*Мнозина,
одејќи по својот
животен пат, се
занимаваат со
своите грешки,
неуспеси и
разочарувања,
и нивните
срца се полни
со болки и со
обесхрабрувања.*

ваат Бога и христијанскиот живот пред своите ближни. Тие оставаат впечаток дека на Бога не му е мило неговите деца да бидат среќни и со тоа лажно сведочат против нашиот небесен Отец.

Сатаната ликува кога ќе ги наведе Божјите деца на неверство и малодушност. Тој ужива кога ќе види дека нема-

ме доверба во Бога, кога се сомневаме во неговата готовност и сила да нè спаси. Нему му е мило кога ќе нè наведе да мислиме дека Бог со делата на своето провидение ќе ни нанесе штета. Сатаната се труди Господа да го претстави како суштество без милост и љубов. Тој ја искривува вистината за Бога. Нашите мисли ги окупира со погрешни сфаќања за Бога; и, наместо да се занимаваме со вистината за нашиот небесен Отец, премногу често нашиот ум го вработуваме со она што го измислил сатаната за него и го срамотиме Бога со нашата недоверба и мрморење против него. Сатаната постојано се обидува верскиот живот

да го стори мрачен. Тој би сакал да го прикаже мачен и тежок, па кога христијанинот во својот живот покажува таков вид религија, тој со своето неверување ја потпира лагата на сатаната.

Мнозина, одејќи по својот животен пат, се занимаваат со своите грешки, неуспеси и разочарувања, и нивните срца се полни со болки и со обесхрабрувања. Додека престојувал во Европа, ми пиша една сестра која токму тоа го правела и била во длабок очај. Бараше да ѝ упатам некој збор со кој ќе ја охрабрам. Ноќта, откако го прочитав писмото, сонив дека се наоѓам во градина низ која ме водеше нејзиниот сопственикот по нејзините патеки. Берев цвеќе и уживав во неговиот мирис кога таа сестра, која одеше покрај мене, ми обрна внимание на некои грди трње што ѝ пречеа при одењето. Поради тоа се жалеше и тажеше. Таа и не одеше по патеката, да го следи водачот, туку низ повитот и трњето. „О!“ - се жалеше таа - „зар не е жално што оваа прекрасна градина е нагрдена со трње?“ Водачот ѝ одговори: „Остави го трњето на мир, зашто тоа само ќе те рани! Бери ги трендафилите, криновите и каранфилите!“

Зар во вашето искуство немало и некои светли точки? Зар не сте доживеале некои драгоценни мигови кога вашето срце треперело од радост,

освивајќи се на тој начин на Божјиот Дух? Кога повторно ќе погледнете на поглавјата на вашето животно искуство, зар не наидувате и на некои угодни страници? Зар по должината на вашиот пат не растат на секој чекор Божји ветувања слични на миризливо цвеќе? Зар нема да дозволите нивната убавина и милина да го исполнат вашето срце со радост?

Повитот и трњето само ќе ве рануваат и жалостат; и ако го берете и само тоа им го покажувате на другите, зар нема на тој начин да ја презрете не само Божјата доброта, туку и другите околу себе да ги спречите да одат по патеката на животот?

Не е мудро да ги собираме сите непријатни спомени од минатото - неправдите и разочарувањата - да разговараме и да се жалиме на нив сè додека не нè совлада обесхрабрување. Обесхрабрената душа е полна со мрак; таа ја отстранува божествената светлина од своето срце и фрла сенка на патот на другите.

Да му заблагодариме на Бога за блескотните сцени што ни ги покажал. Да ги собереме сите благословени докази на неговата љубов за постојано да можеме да го гледаме Божјиот Син како го напушта престолот на својот Отец, обле-

кувајќи ја својата божествена природа со човечка за да може да го избави човекот од силата на сатаната; неговата победа заради нас, која на човекот му го отворила небото и на човечкиот поглед му овозможила да навлезе во просторите во кои живее Божеството и ја открива својата слава; грешниот род издигнат од понорот на пропаста во кој го турнал гревот и повторно доведен во врска со бесконечниот Бог, и откако ја издржал божествената проба со вера во нашиот Откупител, облечен во Христова праведност и издигнат на неговиот престол - тоа се сцени за кои Бог сака да размислуваме!

Кога оставаме впечаток дека се сомневаме во Божјата љубов, дека немаме доверба во неговите ветувања, ние го срамотиме Бога и го жалостиме неговиот Свети Дух. Како би се чувствуvalа една мајка кога нејзините деца постојано би се жалеле против неа, како да не им сака добро, а таа во текот на целиот свој живот се трудела да ги заштити нивните интереси и да ги опкружи со љубов? Да си претпоставиме тие да се посомневаат во нејзината љубов - тоа би го скршило нејзиното срце! Како би се чувствуval кој и да е родител кога децата би постапувале така со него? А што може да мисли нашиот небесен Отец за нас кога немаме доверба во неговата љубов која го навела

да го жртвува својот единороден Син за ние да имаме живот? Апостолот пишува: „Оној кој не го поштеди ни сопствениот Син, туку го предаде за сите нас, како не ќе ни подари и сè друго?“ (Римјаните 8,32). А сепак, колку има такви кои кажуваат, ако не со зборови тогаш со своите дела: „Со тоа Бог не мислел на мене. Можеби Тој ги сака другите, но не и мене!“

Сето тоа ѝ нанесува штета на вашата душа, зашто со секој сомничав збор вие го повикувате сатаната да ве искушава; таквиот збор ја засилува кај вас склоноста кон сомневање, со него ги ожалостувате ангелите кои ви служат. Кога сатаната ве искушава, немојте да изговорите ниту еден сомничав или мрачен збор. Ако решите да ја отворите вратата за неговото дошепнување, вашиот ум ќе биде исполнет со недоверба и со бунтовни сомничења. Ако ги изразите своите чувства, секое сомневање што сте го изговориле не само што остава трага врз вас, туку станува семе што ќе ‘рти и ќе донесува род во животот на другите, и можеби никогаш не ќе може да се поништи влијанието на вашите зборови. Можеби вие сами ќе успеете да се закрепнете од нападите на искушенијата и да се извлечете од стапиците на сатаната, но другите, кои се поколебале под

вашето влијание, можеби не ќе можат да му се противстават на неверството со кое сте ги вдахнале. Колку е тогаш важно да го зборуваме само она што влева духовна сила и живот!

Ангелите внимателно го слушаат она што му го зборувате вие на светот за својот небесен Учител. Затоа зборувајте за него како за Оној кој живее да ве застапува пред Отецот. Кога се ракувате со пријателот, од вашите усни и од вашето срце нека се слушне фалење на Бога. Тоа неговите мисли ќе ги насочи кон Исуса.

Сите имаат неволји; болки што тешко се поднесуваат, искушенија на кои тешко им се противставуваат. Немојте за своите тешкотии да им зборувате на смртниците, како што сте и вие, туку изнесете сè пред Бога во молитва. Придржувајте се кон правилото никогаш да не изговарате ниту еден збор на сомневање или обесхрабрување. Со своите зборови на надеж и на света радост, вие можете многу да сторите да го разведрите животот на другите и да ги поддржите во нивните напори.

Многу храбри души, болно притиснати со искушенија, се речиси во опасност да потклекнат во борбата со самите себе и со силите на злото. Немојте да ги обесхрабрите во нивната тешка борба. Разведрете ги со зборови на охрабрување

и надеж што ќе им дадат сила да тргнат напред. На тој начин од вас ќе зрачи Христовото виде-ло. „Никој од нас не живее за себеси“ (Римјани-те 14,7). Со нашето несвесно влијание другите можат да бидат охрабрени и засилени, или обес-храбрени и оттурнати од Христа и од вистината.

Мнозина имаат погрешни поими за Христо-виот живот и карактер. Тие мислат дека на Хри-ста му недостигало топлина и ведрина, дека бил намуртен, остар и невесел. Во многу случаи це-лото верско искуство е обоено со вакви мрачни гледишта.

Често се зборува дека Исус плачел, а дека не е познато оти кога и да е се насмевнал. Нашиот Спасител навистина бил човек на болката, запоз-нат со тагата, зашто го отворил своето срце за си-те човечки страдања. Но, иако неговиот живот бил полн со самооткажување, засенчен со болки и грижи, неговиот дух не потклекнал. Неговото лице не изразуvalo болка и незадоволство, туку смирена ведрина. Неговото срце било извор на живот; и секаде каде што одел, донесувал одмор и мир, радост и веселба.

Нашиот Спасител бил окупиран со длабоко размислување и необично сериозен, но никогаш не бил мрачен и нерасположен. Оние што го сле-дат него, ќе вложуваат напори да ја постигнат

својата животна цел; длабоко ќе бидат свесни за својата одговорност. Лекомисленоста ќе биде совладана; нема да има незауздана забава, неучтиво подбивање, зашто Исусовата религија дава мир што тече како река. Таа не ја задушува светлината на радоста; не ја ограничува веселбата, не навлекува облаци врз блескотното, насмеано лице. Христос не дошол да му служат, туку да служи; и ако во нашето срце е присутна неговата љубов, ние ќе го следиме неговиот пример.

Ако во нашите мисли првенствено се занимаваме со нељубезните и неправедни дела на другите, ќе ни биде неможно да ги сакаме онака како што нè сакал Христос нас; но ако нашите мисли се задржуваат на чудесната љубов и милосрдие што ги покажал Христос кон нас, истиот дух ќе го покажеме кон ближните. Ние треба меѓусебно да се сакаме и да се почитуваме наспроти очигледните грешки и мани. Мораме да се учиме на понизност, да се учиме да не се потпираме на себе, да имаме нежна стрпливост кон грешките на другите. Сето тоа ќе ја отстрани тесноградата себичност и ќе нè стори великодушни и дарежливи.

Псалмистот кажува: „Имај доверба во Господа и прави добро: ќе поживееш на земјата и ќе уживаш во пасиштата на верноста“ (Псалм

37,3). „Имај доверба во Господа!“ Секој ден има свои товари, свои грижи и недоумици; и кога ќе се сретнеме, зошто веднаш сме готови да раскажуваме за нашите тешкотии и неволји? Толку непотребни грижи нè оптоваруваат, толку стравови нè мачат, за такво бреме на маки зборуваме, што некој би можел да помисли дека немаме милостив, нежен Спасител, готов да ги чуе нашите молби и веднаш да ни укаже помош кога ќе ни затреба.

Некои постојано се плашат и измислуваат неволји. Секој ден се опкружени со докази на Божјата љубов, секој ден уживаат во даровите на неговото провидение, но тие не ги забележуваат благословите со кои се опсипани. Нивниот ум постојано се занимава со неугодности за кои се плашат дека ќе ги снајдат; или, и ако се најде некаква вистинска тешкотија, таа, иако малечка, толку ќе ги заслепи нивните очи, што не го гледаат мноштвото дарови за кои би требало да бидат благодарни. Тешкотиите со кои се соочуваат, наместо да ги приближат до Бога, до единствениот извор на помошта, тие ги одвојуваат од него, зашто будат немир и незадоволство.

Дали правиме добро што сме толку неверни? Зошто би требало да бидеме неблагодарни и недоверливи? Исус е наш пријател; цело небо е за-

интересирано за нашето добро. Ние не би требало да им дозволиме на недоумиците и грижите на секојдневниот живот да ни ги разјадуваат мислите и да ни го муртат челото. Ако го дозволиме тоа, секогаш нешто ќе ни здодева и ќе ни пречи. Ние не смееме да им се препуштиме на грижите што само ќе нè трошат и исцрпуваат, но нема да ни помогнат да ги поднесеме неволјите.

Можеби имате тешкотии во работата; изгледите можеби ви се сè помрачни, можеби ви се заканува загуба, но немојте да се обесхрабрите; фрлете ги своите грижи на Бога и останете смирени и расположени. Молете се за мудрост разумно да управувате со своите работи и со тоа да ја спречите загубата и пропаста. Сторете сè од своја страна да постигнете поволни резултати. Исус ветил своја помош, но дури кога вие ќе вложите напор. Кога сте сториле сè што сте можеле, потпирајќи се на нашиот Помошник, радосно прифатете го исходот.

Бог не сака неговиот народ да биде преоптоварен со грижи. Меѓутоа, нашиот Господ не нè измамува. Тој не ни кажува: „Не бојте се, нема опасности на вашиот пат!“ Тој знае дека постојат неволји и опасности и затоа со нас постапува отворено. Тој не се занимава со мисли својот народ да го изведе од овој свет полн со зло и грев, ту-

ку му покажува најсигурно прибежиште. Тој се молел за своите ученици: „Не барам од тебе да ги земеш од светот туку да ги запазиш од лукавиот.“ Понатаму кажува: „Во светот ќе имате неволји, но бидете храбри - јас го победив светот“ (Јован 17,15; 16,33).

Во својата проповед на гората Христос на своите ученици им дал драгоцените поуки за неопходноста од доверба во Бога. Тие поуки се дадени со цел да ги охрабрат Божјите деца во сите векови и до нашите денови допреле носејќи ни изобилство на совети и утеха. Спасителот на своите следбеници им укажал на птиците во воздухот кои ги пееле своите фалбени песни, неоптоварени со грижни мисли, зашто „тие ниту сеат, ниту жнеат“, а сепак големиот Отец ги задоволува нивните потреби. Спасителот прашува: „Зар вие не вредите многу повеќе од нив?“ (Матеј 6,26). Големиот Старател на луѓето и на животните ја отвора својата рака и ги задоволува потребите на сите свои созданија. Птиците во воздухот не се недостојни за негово внимание. Тој не става храна во нивните клунови, но се грижи за сите нивни потреби. Тие мораат да ги собираат зрната што Тој ги растурил за нив. Тие сами мораат да собираат граѓа за своите малечки гнезда. Мораат да ги хранат своите млади. Тие пеејќи

*Господ би
сакал сите
негови деца,
синови
и ќерки,
да бидат
среќни,
спокојни и
послушни.*

одат на својата работа, зашто „ги храни вашиот небесен Отец“. А „зар вие не вредите многу повеќе од нив“? Зар вие, како интелегентни, духовни суштества, не сте многу поважни од птиците во воздухот? Зар Зачетникот на нашето суштество, Одржувачот на нашиот живот, Оној што нè создал според својот божествен лик, нема

да се погрижи за сите наши потреби само ако се потпреме на него?

На своите ученици Христос им укажал на полското цвеќе што израснало во сјај и раскош, болскотејќи со својата едноставна убавина што му ја дал небесниот Отец како израз на својата љубов кон човекот. Рекол: „Погледнете ги полските кринови како растат!“ Убавината и едноставноста на тие цветови, какви што ги наоѓаме во природата, далеку го надминуваат Соломоновиот сјај. Најубавата облека, што ја прави уметникот со својата вештина, не може да го издржи споредувањето со природната милност и со болскавата убавина на цвеќето што го создал Бог. Исус прашал: „И, ако Бог ја облекува така

полската трева, што денес е тука, а утре ја фрлаат во печка, нема ли многу повеќе да стори за вас, о малOVERНИ?!“ (Матеј 6,28.30). Ако божествениот Уметник, Бог, на едноставното цвеќе што пропаѓа за еден ден, му дава нежни и различни бои, колку повеќе ќе се грижи за оние што ги создал според своја лика? Оваа Христова поука е прекор за загрижената помисла, за забуната и за сомневањето на неверното срце.

Господ би сакал сите негови деца, синови и ќерки, да бидат среќни, спокојни и послушни. Исус вели: „Ви оставам мир, ви го давам мојот мир. Не ви го давам како што го дава светот. Нека не се вознемирува вашето срце и нека не се плаши!“ „Ова ви го реков за да биде мојата радост во вас, а вашата радост да биде целосна“ (Јован 14,27; 15,11).

Среќата што се бара од себични побуди, надвор од патот на должноста, е несигурна, непостојана и поминлива, исчезнува, оставајќи во душата чувство на осаменост и тага. Меѓутоа, службата на Бога донесува радост и задоволство; христијанинот не е оставен да оди по несигурни патишта; не е препуштен на бескорисни жалости и разочарувања. Ако немаме наслада во овој живот, ние сепак можеме да бидеме радосни очекувајќи го животот во иднина.

Но, дури и овде христијаните можат да ја уживаат радоста на заедницата со Христа; тие можат да имаат светлина на неговата љубов, постојана утеха на неговото присуство. Секој чекор во животот може да нè доведе поблизу до Исуса, може да ни даде подлабоко искуство со неговата љубов и да нè приближи до блажениот дом на мирот. Затоа да не ја отфрламе нашата доверба, да бидеме потполно сигурни, посигурни од кога и да е порано. „Довде ни помогна Господ“ (1 Самоилова 7,12), и ќе ни помага сè до крај! Да ги гледаме монументалните столбови, потсетниците на она што го сторил Господ за да нè утеши и да нè спаси од рацете на уништувачот. Живо да си припомнуваме за секое дело проникнато со нежно милосрдие што ни го сторил Бог - за солзите што ни ги избришал, за болките што ни ги ублажил, за грижите што ни ги отстранил, за стравот што ни го растерал, за потребите што ни ги задоволил, за благословите што ни ги излеал - и со тоа да се засилиме за она што нè очекува во текот на остатокот од нашиот поклоненички пат.

Судирот што е пред нас може да ни донесе само нови неволји, но, на она што се одиграло во минатото, како и на она што ќе се случи во иднина, можеме да гледаме и да кажеме: „Довде ни помогна Господ!“ „Додека траат твоите денови, ќе

трае и твојата сила!“ (5 Мојсеева 33,25). Неволјата никогаш нема да ја надмине силата што ни е дадена да ја поднесеме. Според тоа, да прифатиме работа таму каде што ќе најдеме, верувајќи дека, без оглед на сè што ќе се случи, ќе ни биде дадена доволна сила да ја поднесеме неволјата.

Наскоро вратата на небото ќе се отвори да ги прими Божјите деца, а од усните на Царот на славата, како најубава музика, ќе се слушнат зборови на благослов: „Дојдете благословени од мојот Отец, наследете го царството што ви е приготвено од создавањето на светот“ (Матеј 25,34).

И тогаш откупените ќе бидат пречекани со добредојде во домот што им го приготвува Христос. Таму нема да им прави друштво сегашниот земен џган, лажливци, идолопоклоници, расипани, неверни, туку ќе се дружат со оние што го победиле сатаната и со божествена помош изградиле совршен карактер. Секоја грешна склоност, секое несовршенство, што ги мачеле овде, се отстранети со Христовата крв и тие се облечени во совршенството и сјајот на неговата слава што далеку го надминува сјајот на сонцето. Од нив зрачи морална убавина, совршенство на Христовиот карактер, далеку надминувајќи го со својата вредност сегашниот надворешен сјај. Тие се без мана пред големиот бел престол, почестени со

достоинство и со предимства што им припаѓаат на ангелите.

Гледајќи го ова славно наследство што би можело да му припадне, „каков откуп ќе даде човекот за својата душа?“ (Матеј 16,26). Иако можеби е сиромашен, сепак во себе има богатство и достоинство што светот никогаш не би можел да му ги даде. Душата, откупена и исчистена од гревот, која сите свои благородни способности ги ставила во служба на Бога, има неизмерна вредност; и кога една душа ќе се избави, радоста на небото, во присуство на Бога и на светите ангели, се изразува со песни на света победоносна прослава.

СОДРЖИНА

1. БОЖЈАТА ЉУБОВ КОН ЧОВЕКОТ.....	5
2. НА ГРЕШНИКОТ МУ Е ПОТРЕБЕН ХРИСТОС.....	16
3. ПОКАЈАНИЕ.....	25
4. ПРИЗНАВАЊЕ.....	46
5. ПОСВЕТУВАЊЕ.....	54
6. ВЕРА И ПРИФАЌАЊЕ.....	63
7. ВИСТИНСКИ ХРИСТОВИ СЛЕДБЕНИЦИ.....	74
8. РАСТЕЊЕ ВО ХРИСТА.....	88
9. АКТИВЕН ЖИВОТ И РАБОТА.....	102
10. ПОЗНАВАЊЕ НА БОГА.....	113
11. ПРЕДИМСТВО ДА СЕ МОЛИМЕ.....	124
12. ШТО ДА ПРАВИМЕ СО СОМНЕВАЊЕТО?.....	142
13. РАДОСНИ ВО ГОСПОДА.....	156

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека
"Св. Климент Охридски", Скопје

2-185.5:279.13

ВАЈТ, Елена

Патот кон Христа / Елена Вајт ; [превод Никола
Тасевски]. - [8. изд.]. - Скопје : Знаци на времето,
2020. - 174, [5] стр. : илустр. ; 16 см

Превод на делото: Steps to Christ / by Ellen G. White

ISBN 978-9989-659-98-0

а) Покајание и духовна преродба (адвентизам)

б) Практична теологија --
Адвентизам

COBISS.MK-ID 52442117